

Ε Μ Π Ο Λ Ε Μ Η Ζ Ω Ν Η

SCREAMING FOR A CHANGE

ΚΡΑΥΓΗ ΕΝΑΤΗ - ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ... ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ ΤΟ 97 ΑΝΕΥ ΡΟΜΦΑΙΑΣ
ΠΡΟΤΡΕΠΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΤΕ ΔΟΥΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΩΝ!

(ΑΝΔΡΟΘΟΛΟΓΟ ΤΕΥΧΟΣ ΓΙΑ ΜΗ-ΜΥΗΜΕΝΟΥΣ...
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΟ
ΓΙΑ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ !

ΠΡΟΣΟΧΗ !
ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ ΑΥΤΟ
ΔΕΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ
ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΑΒΥΣΣΑΛΕΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗΣ .....
Ο ΛΟΓΟΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΠΕΦΤΕΙ ΣΑΝ ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΕΝ ΑΙΘΡΙΑ

Το **SCREAMING FOR A CHANGE** δεν είναι όργανο καμίας συγκεκριμένης θρησκευτικής ή παραθρησκευτικής οργάνωσης. Επίσης, δεν έχει σχέση με κανενός είδους αποκρυφιστικά, μυστικιστικά δαιμονόπληκτα και ρασιστικά, εθνικιστικά, σωβινιστικά, εξουσιαστικά τάγματα. * Όσοι συμμετέχουν στην έκδοση αγωνίζονται, πιστεύουν, ζούνε και υπάρχουνε για την ουσιαστική πραγμάτωση μιας ζωής εν Ειρήνῃ, κυβερνωμένης από Αγάπη. Για μια κοινωνία ανθρώπων, απαλλαγμένη από τη βσανιστική επιβολή της εμπορευματικής οικονομίας και απελευθερωμένη από θρησκόληπτους φονταμενταλιστές, κερδοσκόπους μονάρχες, χωρίς καταπιεστές και καταπιεσμένους. Η κριτική μας είναι αμελικτή απέναντι στις κατεστημένες θρησκείες και ακόμα αυστηρότερη ενάντια στο Νέο Εποχιακό ψευδόγραμμα και τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. *

Αγωνιζόμενοι για την Αεθνή, Αντι-φονταμενταλιστική και αταξική κοινωνία του απόλυτου νόμου της ελευθερίας (που είναι η ανυπόκριτη Αγάπη) καθώς και για τη μεταβολή (οχι απαραίτητα ουτοπική) των κοινωνικών συνθηκών αυτού του κόσμου, προστοιμάζουμε την οδό του επερχόμενου κόσμου (οχι του δήθεν θαυμαστού Νέο Εποχιακού!). *

Η αποχώρηση από ένα διεστραμένο κόσμο σαν αυτό, αποτελεί την πιο επιθετική έκφραση κριτικής ενάντια στις αστραφτερές φαιδρές αξίες αυτού του κόσμου.

Δεν επιδιώκουμε την ομαδοποίηση ή την κατάλυση κάποιας συγκεκριμένης επίγειας εξουσίας, ούτε είμαστε κινηματίες ή δημιουργοί νέων ρευμάτων. Δεν υπάρχει ιδεολογία για την δημιουργία μιας μικρής ελίτ ηγετρίσκων που θα διοικούν τους πιστούς οπαδούς τους, ταυτόχρονα είμαστε ενάντιοι στο κάθε θρησκευτικό, εξουσιαστικό δόγμα των "Ελέω Θεού" Μονάρχων. Διατάγματα και εντάλματα ανθρώπων δεν αποβλέπουν στην ελευθερία της ανθρωπίνης ύπαρξης αλλά στην καταστολή κάθε ζωντανής ψυχής (οντότητας). *

Τα κοινωνικο-πολιτικά κείμενα που επιλέγονται από την συντακτική ομάδα θεωρούνται και εξηγούνται με βάση την Θεολογική αντίληψη του Ευαγγελίου, όπως επίσης γίνεται και το αντίστροφο, να ερμηνεύεται το Ευαγγέλιο με την πολιτική του διάσταση και την κοινωνική του δομή. Η διδαχή των αρχέγονων Χριστιανικών κοινοτήτων δεν μας στερεί αυτό το δικαίωμα σύγκρισης. *

Η έκδοση δεν απευθύνεται σε μνημένους αλλά ούτε περιορίζεται και σε μνημένους (εξάλου δεν δέχεται αυτόν τον ορισμό), είναι ανοικτή σε όλους χωρίς γενεαλογικούς διαχωρισμούς ανάμεσα σε μεγάλους και μικρούς ή τουλάχιστον σε όσους κολυμπάνε άφοβα στον απέραντο ωκεανό της αυτοαναζήτησης ψάχνοντας το όχημα που θα τους οδηγήσει στην απόλυτη απελευθέρωση της κοινωνίας και του ίδιου του εαυτού τους. *

Χωρίς μνησικακίες, αφοριστικές κριτικές και ποταπά συναισθήματα για ένα τέτοιο τολμηρό εγχείρημα, η έκδοση όπως αρχικά δήλωσε είναι ανοικτή σε κάθε καθαρό και ειλικρινή διάλογο, σεβόμενη της σκέψης και της απόψης του διπλανού του άλλου και του διαφορετικού. *

Η αναπαραγωγή όλης ή μέρους της έκδοσης επιτρέπεται ελεύθερα. Η αναφορά στην πηγή δείχνει τον απαραίτητο σεβασμό και αξιοπρέπεια. Οποιαδήποτε οικονομική ή άλλη ενίσχυση είναι ευπρόσδεκτη, συμφωνείτε ή όχι με τα παραπάνω!

Για επικοινωνία γράψτε :

SCREAMING FOR A CHANGE
T.O. 24 100, T.K. 111 10
ΑΘΗΝΑ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΑΔΙΑΚΟΠΩΝ ΠΡΟΔΟΣΙΩΝ

Τέλος του 20ού αιώνα. . . και όλος ο κόσμος κλονίζεται περιμένοντας να συμβεί το αναπάντεχο, παραζαλισμένος ο άνθρωπος από τις ψεύτικες θεωρίες των φιλοσόφων της φασιστικής ιδεολογίας, χάνει το νόημα της ζωής του, μα πάνω απ' όλα κινδυνεύει. Νιώθει το φόβο μέσα του - γύρω του. . . είναι η ναυτία που φέρνει η αστάθεια των συντεταγμένων του καθημερινού βίου, η εκμηδένιση των κοινωνικών σχέσεων, η κρίση του ανθρώπου σαν ηθική παρουσία στη ζωή και σαν συνείδηση, κορυφώνει την απόγνωση μιας ολόκληρης κοινωνίας που βαδίζει ολοταχώς προς ένα αβυσσαλέο και παράφορο αίσθημα μοναξιάς και προδοσίας.

Όλα γύρω μας φαίνονται ξένα, χωρίς ηθική αλληλουχία ή φιλαδελφία, αντίθετα διαστρεβλώνονται από διάφορες ψευτο - ηθικολογίες. Οι δε γνωστοί μας είναι άγνωστοι (ζούμε σαν ξένοι ανάμεσα σε "φίλους" !) και δεν παύουν να μας αιφνιδιάζουν και να σαρώνουν μέσα μας κάθε βεβαιότητα που τρέφαμε γι' αυτούς. Ζώντας σε μια εποχή αδιάκοπης εκμετάλλευσης και προδοσίας, μόνο η γεύση πίκρας και στάχτης είναι το σημάδι μιας ζωής που αυξάνει σε εκχυδαϊσμούς ασωτίας και καθολικής απώλειας.

ΤΙΜΙΟΤΗΤΑ Η ΑΓΡΥΠΝΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ !

Στους σκοτεινούς και χαλεπούς καιρούς που ζούμε τα "όργανα" εκμετάλλευσης ανεβαίνουν στο προσκήνιο με ιταμή ευχέρεια, γιατί οι αυθόρμητες ηθικές αντιστάσεις μιας γερής ριζοσπαστικής κοινωνίας έχουν λιώσει (οι κατά τόπους εξεγέρσεις που πραγματοποιούνται δεν καταφέρνουν παρά να φέρνουν αντίθετα αποτελέσματα από τα θεμιτά!).

Το μόνο σταθερό και αδιάλλακτο στήριγμα αληθινής επικοινωνίας και προφανώς από τα πλέον παρηγορητικά ανάμεσα σε ομόφρονους και ομόψυχους τουλάχιστον, είναι η τιμιότητα σαν απόλυτη και άγρυπνη συνείδηση που εκπληρώνει την κάθε στιγμή ανάμεσα σε μυριάδες παραχαράκτες, το ανθρωπινό χρέος της αλήθειας, της ειλικρίνειας και της ακεραιότητας. Αν αφεθούμε λίγο περισσότερο και κολυμπήσουμε βαθύτερα, θα συνειδητοποιήσουμε ότι η τιμιότητα του σημερινού ανθρώπου ασκείται κι ολοκληρώνεται σαν άμεση, συνειδητή ανθρωπιά και ταυτόχρονα ως καθαρό βίωμα της ελευθερίας. Ελευθερίας, όχι βέβαια από εκείνη που οι διάφοροι δημοσιογραφίσκοι της διασποράς και ψευτο - επαναστάτες πουλάνε μισοτιμής στην αγορά του παγκόσμιου θεάματος. Αλλά μιας άλλης ελευθερίας. Της περήφανης (και ταυτόχρονα ταπεινής!) ηθικής ελευθερίας που αυτοδεσμεύεται από το πάθος του ανθρώπου για την ηθική του τελειότητα και μόνο.

ΔΕΙΛΙΑ . . . Η ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ !

Η αλήθεια είναι, πως υπάρχουν και σήμερα τίμιοι άνθρωποι που θέλουν, ποθούν να ζήσουν δίκαια. Εξάλλου πώς θα μπορούσε αλλιώς να σταθεί αυτή η κοινωνία και να μην γίνει κομμάτι; Μονάχα που νά, δεν κάνουν αισθητή την παρουσία τους, ειδικά όταν η αλήθεια βιάζεται από τους μεταπράτες της, όταν κάποιος καταστέλλεται, όταν ο αδύναμος διώκεται . . . αυτοί σήμερα σιωπούν(;), αυτοί που άλλοτε αγωνίζονταν. . . έτσι η κοινωνία εξαπατάται από την ακατάσχετη σκοταδιστική προπαγάνδα, αλλοτριώνεται από το star system, και νιώθει πως τής σκοτώνουν την ψυχή. . . οι τίμιοι τελικά δεν εξεγείρονται(;). Σιωπούν. Ίσως φοβούνται να' ρθούν από τον υπόγειο της αφάνειας στους αβυσσαλέους ρυθμούς της επιφάνειας, φοβόμενοι μήπως "εκτεθούν" (;) . . . Και ενώ η τιμιότητα δεν ανέχεται κανενός είδους σκοπιμότητα (αυτή είναι η φύση της), αυτοί οι σημερινοί τίμιοι επαναστάτες μετράνε τις συνέπειες της ανατρεπτικής τιμιότητάς τους και κρύβονται δειλιάζοντας σιωπούν. Έτσι η κοινωνία περιμένει παραπλανημένη ν' ακούσει ένα λόγο καθαρά ανθρωπινό και ριζοσπαστικό να ορθοτομείται από άλλους ανθρώπους με το ίδιο πνεύμα σκέψης και δράσης.

Τελικά τίθεται δριμύ και εξουθενωτικό το ερώτημα : μπορεί να συμβιβαστεί η τιμιότητα με την δειλία; Η δική μας κρίση το απαγορεύει. Γιατί απλούςστα η αλήθεια και η τιμιότητα είναι μια κατάσταση δυναμική, ηρωική, μαχόμενη. Η άγρυπνη συνείδηση απ' όπου και αν πηγάζει εκφράζεται με συνεχείς αυτόνομες - συλλογικές ηθικές επιταγές άμεσης εγκυρότητας για τη ζωή και την κοινωνική περιπέτεια.

Αν τίμιοι επαναστάτες σήμερα δειλιάζουν είναι γιατί σιωπούν, σκύβουν το κεφάλι, με την ψευδοαίσθηση πως αν αφήσουν αυτή τη μπόρα να περάσει, θα μπορέσουν να νεκρολογήσουν τους αδικοχαμένους και να ασκήσουν και πάλι την τιμιότητα τους. Και δεν τολμούν να αγγίξουν τα όρια της δραματικής αλήθειας ώστε να νιώσουν πως η δειλία σκότωσε μέσα τους την ανατρεπτική τους τιμιότητα και νέκρωσε τη συνείδησή τους.

Έτσι οι δειλοί, παύουν αμέσως να είναι τίμιοι, γιατί η τιμιότητα ως μορφή παθητικής αντίστασης είναι κατάσταση άμεσης δράσης και αυτή την διέστρεψαν σε απλά δουλικά παθητικά. . . η νέκρωση και η αποσιωπώση είναι ένα από τα πιο συγκλονιστικά συμπτώματα της σύγχρονης κοινωνίας που ζούμε. . . απ' την άλλη η επανάσταση της σιωπής σε συγκεκριμένες στιγμές του αγώνα έχει την δύναμη να επιβληθεί με πρόταγμα την καθολική ελευθερία (η Ιστορία το έχει αποδείξει άλλωστε!)

Διότι δεν ελάβετε πνεύμα δουλείας δια να φοβήσθε πάλιν, αλλ' ελάβετε πνεύμα υιοθεσίας .

Ροαίους η' 15

Άμεση αλληλεγγύη στην κατάληψη βίλλα Βαρβάρα ... γιατί είμαστε όλοι άστεγοι μέσα στα γκέτο των σύγχρονων μητροπόλεων!

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ ΑΝΕΥ ΡΟΜΦΑΙΑΣ

Χρόνος είναι εἰς πάντα , και κайρός παντί πράγματι υπό τον ουρανόν . Καιρός του αγαπήσαι και καιρός του μισήσαι . Καιρός πολέμου , και καιρός ειρήνης.

Εκκλησιαστής γ' 1-8

Μακροχρόνια για μιά ακόμη φορά η κυκλοφορία του νέου τεύχους , που ίσως να χαροποίησε ορισμένους ή να κίνησε τυχόν υποψίες. Υποψίες φυσικά του στύλ ... τι έγινε τελικά τα παρατήσανε αυτοί , ή μας αδειάσανε την γωνιά γιατί πολύ μας έπριζαν , ή τουλάχιστον για τους πιο ανεκτικούς τι ήταν αυτό που ώθησε την έκδοση σε μια νέκρωση τόσων μηνών ;;; Ταυτόχρονα υπήρξαν πρόσωπα (απο όλους τους χώρους) που απο απλή περιέργια ίσως , ή απο πραγματικό ενδιαφέρον και με ειλικρίνεια έψαχναν απεγνωσμένα , έκαναν τα αδύνατα δυνατά για να έρθουν σε επαφή με την έκδοση έτσι ώστε να πληροφορηθούν για όλη αυτή την καθυστέρηση , όπως και νά' χει πάντως και οποιαδήποτε και αν ήταν τα κίνητρα του καθενός , η συντακτική παρέα του **Screaming for a Change** βρίσκεται (δυστυχώς για κάποιους) ακόμη εδώ ... για πολύ ή για λίγο καιρό ακόμα ; Κανείς δεν γνωρίζει , ότι και αν συμβεί πάντως , όπως και αν έρθουν τα πράγματα , ένα είναι σίγουρο , ότι το Πνεύμα (μας) θα εξακολουθήσει να χτενίζει τα μητροπολιτιανά νεφελώματα και να εξεγείρει περισσότερους και περισσότερους κάθε μέρα που θα διαβαίνουμε το Βίο μας σ' αυτήν την δυστυχισμένη γη την δούλα των αφεντάδων ...

Απ' την άλλη όμως , και για όλες μαζί τις απορίες που γεννήθηκαν δεν έχουμε παρά ν' απολογηθούμε τα εξής : Μετά την κυκλοφορία του 8ου τεύχους βρισκόμασταν ήδη αρκετά μέσα απο οικονομική άποψη και το σίγουρο ήταν ότι η τσέπη μας δεν θα άντεχε την έκδοση για ένα έγκαιρο επόμενο τεύχος. Στην συνέχεια και ενώ οι εβδομάδες κυλούσαν πλησίαζε το θερινό ηλιοστάσιο , μια περίοδο που όλα τα ριζοσπαστικά στοιχεία της μητρόπολης λείπουν συνήθως για τις διακοπές τους (φαίνεται δεν τους θύμιζε κανείς ότι η απελευθερωτική διαδικασία δεν κάνει διακοπές) . Τέλος πάντων , βγήκε απόφαση απο όλη την παρέα ότι θα ήταν μάταιη η κυκλοφορία νέου τεύχους σε μια εξίσου νεκρή , απο πολλές μεριές περίοδο . Ταυτόχρονα βέβαια όλη η συντακτική παρέα είχε ήδη αρκετά ενδιαφέροντα και πλούσια πράγματα να ολοκληρώσει (μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού !) . Έτσι θεωρήθηκε αναγκαίο και απαραίτητο ότι οι κατά τόπους ουσιαστικές παρεμβάσεις , οι διαπροσωπικές συναντήσεις και οι φιλικά

ζεστές συζητήσεις με πολύ αγαπητά πρόσωπα απο διάφορους χώρους , διάχυτους στην κοινωνία και η πολυπόθητη επικοινωνία με ποικιλία ανθρώπων θα ήταν (και είναι) περισσότερο αναγκαία απο οποιαδήποτε άλλη φιλοσοφο - φλυαρία ή εγωιστικά δωσμένη γνώση γραμμένη πάνω σε άψυχα χαρτιά !

Είναι σημαντικό σε καιρούς άφιλους και με παντελή έλειψη διαπροσωπικής , πνευματικής επικοινωνίας , να πραγματώνονται καθοριστικές και υπέροχα εποικοδομητικές , ευλογημένες παρουσίες. Αμοιβαίος σκοπός δεν είναι άλλος απο το να σπάσει όλη αυτή η ανθρωπίνη αποκτώνση της αδιαφορίας και της ρηχής ζωής , ώστε να δοθεί ένα σημάδι εκκίνησης , ενθαρυντικό και ελπιδοφόρο.

Η ισοπεδωτική ομοιομορφία , η επιφανειακή θέαση των πραγμάτων και ο πολυποικίλος νεο - κυνισμός , είναι τάσεις (κυρίως) της νεοελληνικής κοινωνίας που πρέπει πλέον να τις αντισταθούμε και να τις πολεμήσουμε. Είναι γνωστό βέβαια (η εμπειρία το επιβεβαιώνει) ότι τολμηρές απόπειρες , βασανίζουν αρκετούς απο τους προκατελημένους φίλους - αναγνώστες . Πολλές φορές τα γραφόμενα ή ακόμα και ο τρόπος ζωής ελεύθερων ανθρώπων είναι ένα είδος εφιαλτικών στιγμών για κάποιους άλλους , που αν δεν τους δέσμευε αυτή η ταμπέλα του υποψήφιου ελευθεριακού , θα ορμάγανε να λιντσάρουν οποιονδήποτε δεν θα άνηκε στην αγέλη τους !

Είναι , βλέπετε αυτή η καραμέλα της υποκριτικής αλληλεγγύης που συγκινεί πολύ τελευταία και πιπιλιέται απο κάθε σεχταριστή με ψευδή συνείδηση που δεν κάνει τίποτα το δημιουργικό πέρα τουλάχιστον απο το αυτο - αναλώνεται σε ανελέητες και ποταπές κρίσεις (ούτε καν κριτικές !) σε οτιδήποτε το διαφορετικό . Η τεμπελιά , ο ωχ - αδερφισμός και η ψευδόνυμη γνώση είναι χαρακτηριστικά και τρανταχτά σημεία των καιρών μας ... των εσχάτων ημερών !

Οι βαρύγδουπες φιλοσοφίες των καναπέδων και των καφενείων , δίνουν και παίρνουν , οργανώνοντας έτσι την " μεγάλη επανάσταση " των κατώτερων ψευτο - αυτο - απολαύσεων . Η κακοχημεία της εσωτερικής υπόστασης δεν γιατρεύεται με κακοχωνεμένα χαρμάνια εξεγερτικής παραφιλολογίας και διαλεκτικού καμουφλαρίσματος αλλά με ειλικρινή καρδιά , ανυπόκριτη αγάπη

και πάνω απ' όλα με φωτιά !!

Οι νεο - σοφίζοντες αυτο - αποκαλούμενοι " βετεράνοι ριζοσπάστες " , ηγέτες των underground ονειρώξεων καύχονται για τον ρεαλισμό και τον ντετερμινισμό τους , όταν φθάνουν σε τέτοια σαν τα παραπάνω " συμπτώματα " της χρεωκοπημένης υλιστικά χτισμένης κοινωνίας τους , τραυλίζουν , δεν θέλουν να δούν την αλήθεια , την πραγματικότητα και ψάχνουν να βρουν αποδιοπομπαίους τράγους να τα φορτώσουν.

Δεν χρειαζόμαστε άλλους ψευτο - ανατρεπτικούς κουλτούρο - διαλόγους που υποθαλάπτουν και παίζουν το ρόλο της κρατικής μηχανής . Αρκετούς αφορισμούς δεχτήκαμε ανά τους αιώνες , φτάνει πια ! Κάθε άνθρωπος είναι ελεύθερος να ψάξει το δρόμο , το όχημά ή τον φορέα αυτόν , που θα τον οδηγήσει στην αλήθεια και στο να ενεργεί σαν σκεπτόμενος άνθρωπος με ελεύθερο και καθαρό πείσμα ... γιατί εἰς τους καθαρούς τα πάντα είναι καθαρά !

ΜεΑγάπη η συντακτική παρέα του SCREAMING FOR A CHANGE:

Γιώργος Μ., Κώστας Σ., Μάιρη Ν., Θεοδώρα Χ., Δημήτρης Σ., Νανά Ρ., Ιάσωνας Π., Κώστας Δ., Σταυρούλα Π.

Ευχαριστούμε τους παρακάτω για την συνεργασία τους μαζί μας, την ηθική και οποιαδήποτε άλλη υποστήριξή τους, καθώς και για την βοήθεια με τις διανομές : Μιχάλη Μαραγκάκη και Μαρία (Καθώς και όλους τους αδελφούς από την κοινότητα στο Νεοχώρι της Λευκάδας), Κώστα Αποστολίδη και Κατερίνα (για τα κείμενα - ένας αιώνας ζωής ζητάει απάντηση και της θεάς τύχης - στο οπισθόφυλλο !) Γιώργο Μαύρο, Άρη και Ηλιά (Ευλοκόποι της Ερήμου), Αλέξανδρο Καρπούζο και Ιωάννα, Νώντα (και όλα τα παιδιά του Τζαμαϊκά ☆), Βασίλη Καραπλή , το Δελτίο Πληροφόρησης ο Αναρχικός, Δέσποινα και Γιούλα, όλα τα παιδιά της Βίλλας Αμαλία, ASAS DA VIGANCA ☆, όλα τα παιδιά της Βίλλας Βαρβάρα (και όλους τους φίλους απο Θεσσαλονίκη !), Γιώργο και Βασίλη (Κέρκυρα), Βασίλη Κρομούδα, Γιώτα Ρούσου, Καλοτίνα Δ., Διονύση (στέκι Ηλιοπούλης), Βασίλη Π.(ομάδα ενάντια στη λήθη)... και όλους όσους που αν και είχαν τις διαφωνίες τους , δεν δίστασαν σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο να μας υποστηρίξουν Δημιουργία εξώφυλλου : Απο τον Εξπρεσιονιστή - Σουρεαλιστή Ζωγράφο , Εντι-Στέφανος - Ξανθάκης.

Πολύτιμη Βοήθεια και Ηλεκτρονική σελιδοποίηση : Θάνος Συρογιαννούλης.

ΤΟ ΤΡΙΑΔΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΑΘΕΪΣΜΟΥ Ο ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ !

Οι άθεοι προτιμούν ν' αποδώσουν τη δημιουργία σε μία αόριστη δύναμη, απέναντι στην οποία δεν αισθάνονται καμμία ηθική ευθύνη, παρά σ' έναν Δημιουργό προς τον οποίο θα είχαν υποτιθέμενες υποχρεώσεις και επομένως θα έπρεπε να του δώσουν λόγο. Αυτοί οι "σκεπτόμενοι" άθεοι υποστηρίζουν μετά από βαθιά "μελέτη" των διαφόρων φιλοσοφικών συστημάτων της αρχαίας και της σύγχρονης εποχής, ότι δεν υπάρχει Θεός.

Η στάση και η κίνηση δημιουργήθηκαν πρώτα απ' όλα τα δημιουργήματα, σύμφωνα με το σχέδιο του Δημιουργού, ως βάση και ως αρχή της όλης δημιουργίας. Όσα φαίνονται μέσα στην κτίση, είναι απότοκα της στάσης και της κίνησης και γεννήθηκαν σύμφωνα με τη θεϊκή θέληση. Ο Δημιουργός προσφέρει στον άνθρωπο διπλά τα μέσα για την επιτυχία του σκοπού της δημιουργίας του, αναμιγνύοντας το θείο με το γήινο στοιχείο έτσι ώστε και με τα δύο να έχει σύμφυτη και οικεία την απόλαυση από το καθένα. Έτσι ν' απολαμβάνει τον Θεό (χωρίς καταπιεστικές υποχρεώσεις!) με την ψυχή και τα υλικά αγαθά με την όμοια προς αυτά αίσθηση.

Σκεπτόμαστε μόνο για όσα εξαρτώνται από εμάς και μπορούν να γίνουν από εμάς και που το τέλος τους δεν είναι φανερό, έτσι εξαρτώνται από εμάς επειδή σκεφτόμαστε μόνο για όσα μπορούμε να πράξουμε. Γιατί αυτά είναι στην εξουσία μας. Δεν σκεφτόμαστε βέβαια για την αυτο-υπόστατη σοφία, ούτε για το Θεό ούτε για όσα γίνονται κατ' ανάγκη και πάντοτε με τον ίδιο τρόπο, όπως είναι η κυκλική κίνηση των χρόνων, ούτε για όσα δεν υπάρχουν αδιάκοπα, επαναλαμβάνονται όμως όμοια, όπως η ανατολή και η δύση του ηλίου...

Οι "παπαγάλοι" άθεοι είναι αυτοί που δεν έχουν προσωπική άποψη, απλά και άλογα επαναλαμβάνουν όσα ακούνε να λέγονται από άλλους.

Η γνώμη είναι διπλή, λογική και άλογη. Η άλογη γνώμη είναι μία απλοϊκή και επιπόλαιη γνώση, όπως όταν κάποιος λέει τη γνώμη ενός άλλου αγνοώντας την αιτία της. Η λογική γνώμη όμως, είναι η γνώση ή ακόμα καλύτερα η επίγνωση έπειτα από ολοκληρωμένη διανοητική διαδικασία εξετάζοντας οτιδήποτε λογικά και διατυπώνοντας τα αίτιά του. Η διάνοια είναι εκείνη που διέρχεται μέσα από όλα και ενεργεί με διαστήματα, αρχίζοντας από μία πρόταση και καταλήγοντας σ' ένα συμπέρασμα.

Οι "προβληματισμένοι" άθεοι είναι άνθρωποι που δεν έχουν καθαρή συνείδηση, αλλά ψευδή. Γνωρίζουν πως υπάρχει το κακό στη ζωή τους, γι' αυτό ελπίζουν να μην υπάρχει Θεός. Υποστηρίζουν δειλά πολλές φορές ότι έχουν λύσει τα μεταφυσικά τους προβλήματα, ή ότι δεν τους ενδιαφέρει η σκέψη και η ιδέα του θανάτου, ενώ ταυτόχρονα ψευτο-παρηγορούνται, λέγοντας στον εαυτό τους... "Αφού δεν υπάρχει Θεός, ας εξακολουθήσω να ζω όπως αρέσει στην καρδιά μου. Οι περισσότεροι από τους άθεους προσπαθούν να παρουσιάσουν διάφορα 'επιχειρήματα' για να διαγράψουν την ύπαρξη του Θεού. Γράφουν βιβλία, φλιαρούν σε γνωστικές περιαιτολογίες ή περνούν το μήνυμα μέσα από υπονοούμενα. Οι θεωρίες αυτές του δογματικού αθεϊσμού είναι διάτρητες και δεν είναι δυνατόν να γίνουν πιστευτές με κανένα τρόπο και από κανέναν άνθρωπο που διαθέτει έστω και νοημοσύνη μικρού βαθμού. Χρειάζεται πολύ μεγάλος φανατισμός εναντίων της αλήθειας για να παραδεχθεί κανείς τέτοιου είδους παραδοξολογίες.

Η αλήθεια πως είται κάποιοι απ' αυτούς παρασύρονται και αυτοαναιρούνται, είτε με ευκολία "παπαγαλίζουν" ανεξέλεγκτα κάποιους άλλους. Οι περισσότεροι βέβαια ανήκαν στην τρίτη κατηγορία, είναι αυτοί που έχουν προβληματική - ψευδή συνείδηση και που δεν θέλουν να φανερωθούν τα έργα και οι σκέψεις τους. Κανένας άνθρωπος με καθαρή και ειλικρινή συνείδηση δεν δηλώνει έτσι αλλαζονικά και κατηγορηματικά ότι έχει λύσει τα μεταφυσικά του προβλήματα (εκτός κι αν είναι αφελής) και δεν τον ενδιαφέρει η ιδέα του θανάτου. Εξάλου αν έχεις πεποίθηση για την μετά-θάνατον ζωή αγωνίζεσαι και παλεύεις για την ζωή πριν τον θάνατο. Αν πιστεύεις στην ζωή μετά θάνατο τότε πιστεύεις και στην ζωή πριν τον θάνατο ! Αυτοί οι άθεοι με προβληματική και ψευδή συνείδηση εθελουφυλούν, παρηγορούμενοι πως... "Ίσως να μην υπάρχει Θεός" ! Το γενικό κωμικο-τραγικό συμπέρασμα που βγαίνει τελικά απ' όλη την διαδικασία απομυθοποίησης του αθεϊστικού δόγματος είναι: **ΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΘΕΟΣ ΤΗΝ ΒΑΨΑΝΕ !!!!**

Με ειλικρίνεια πρώην Μηδενιστές και Άθεοι

Είπεν ο άφρων εν τη καρδιά αυτού, δεν υπάρχει Θεός

Ψαλμ. ΙΔ 1

Επι του πιστηρίου : Η ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΡΡΩΣΤΙΑ ! (Σύνθημα σε τοίχο της Μητρόπολης με υπογραφή το Άστρο της επανάστασης !) Δεν τους ενημέρωσε κανένας προτρεπτικός παιδαγωγός φαίνεται, ότι αυτό το αστεράκι που βάζουν για υπογραφή είναι μια " Πίστη " και μάλιστα απο τις πιο δυνατές... ακόμα και αυτή η μηδενιστική - ντισεϊκή τάση των καιρών μας, είναι μια πίστη . Επομένως σκεφτήτε πριν γράψετε κάτι!!

ROCK AND ROLL ΚΟΜΦΟΡΜΙΣΜΟΣ Η' ΑΛΛΙΩΣ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ !

Rock and Roll , σαράντα χρόνια δυτικής - ηλεκτρικής βιομηχανικής κουλτούρας !

Πριν ο καπιταλισμός αρχίσει να παράγει μαζικά την διασκέδαση σαν εμπόρευμα, οι άνθρωποι την δημιουργούσαν μόνοι τους. Πρίν γίνουν εμπορεύματα τα τραγούδια και τα μουσικά όργανα, οι περισσότεροι άνθρωποι μπορούσαν να τα παράγουν μόνοι τους, κάτι που ήδη έκαναν. Η εμπορευματικά, βιομηχανοποιημένη διασκέδαση σημαίνει ν' αγοράζεις εισιτήριο για τον κινηματογράφο, τη συναυλία, το γήπεδο κ.λ.π. και να το καταναλώνεις, κάτι που στερεί την ατομική και συλλογική δημιουργία και την υποβιβάζει σε συμβατική, παθητική, μη δημιουργική και μαζικά, τυποποιημένα παραγόμενη μορφή ψυχαγωγίας. Αυτό το στυλ μουσικής, τρόπος ζωής, κίνημα καλλιτεχνικό, κοινωνικό φαινόμενο, ή οτιδήποτε θα θέλατε να το χαρακτηρίσετε το μόνο που κατάφερε εδώ και τέσσερις δεκαετίες ήταν απλά η κατανάλωση της εμπορευματικής διασκέδασης ... **To Rock and Roll** ήταν είναι και θα είναι απο την φύση του (γενέτειρά του !) αντι - Επαναστατικό και ας κόπτονται οι προπάτορές του (Ξεχασμένα φρικιά, ορθόδοξοι Hard rock - άδες), καθώς και σύγχρονοι Ravo - παρτάκιδες παρέα με

την Μίκι Μάους αντανάκλασή, τους Hip Hop - ράδες , για το αντίθετο . Η ουσία του Rock ήταν απο ανέκαθεν παγιδευμένη και ποτισμένη με τη λογική του κεφαλαίου, παρά με την καθολική άρνησή και αμφισβήτησή του. Η μόνη εξέγερσή του ήταν και είναι να αντιπροσωπεύει , αντιφατικά ένα σύστημα κατασκευής ειδώλων , απέναντι στο οποίο η αντίδρασή του είναι να αναπαράγει το έργο των μουσικών τράστ βιομηχανιών , έτσι ώστε να παγιδεύσει την νεολαία μέσα σε ένα νεκρό τρόπο ζωής κενοδοξίας και ψυχικής ανυπαρξίας.

Το Rock είναι ένα αναπόφευκτο φαινόμενο, η έλλειψη ουσίας μέσα στα πλαίσια του στην αρχή της δεκαετίας του 70' υποτίθετε ότι θα γεννούσε μια ενεργητική αντίδραση ενάντια στο Μουσικό θέαμα. Η ιστορία απέδειξε μόνο κομφορμιστές εκσυγχρονιστικού τύπου με "ανέραστα " συναισθήματα απέναντι σ'ένα παθητικό κοινό που έδειχνε προκλητικά σε όλο του μεγαλείο τον μαζοχιστικό του χαρακτήρα και πρότρεπε στην αναπαραγωγή του star system , δηλαδή την απόμακρη στάση του μουσικού απο τον θεατή αντί του συμμετόχου της αισθητικής εμπειρίας !

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ROCK AND

συνέχεια στη σελ.14

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΖΩΗΣ ΖΗΤΑΕΙ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

H μεγάλη οθόνη συμπληρώνει έναν αιώνα ζωής και ετοιμάζεται να γιορτάσει τα πρώτα της γενέθλια εάν βέβαια συναινέσουν σ' αυτό τηλεόραση και βίντεο που τα τελευταία χρόνια την έχουν ίεριορίσει στο ελάχιστο.

Η κιν/κή παραγωγή αναπολεί το παρελθόν της (τις παλιές καλές μέρες της), ανησυχεί γιά το παρόν και αναζητεί εναγωνίως το μέλλον της (εάν θα υπάρχει, πολύ περισσότερο δε εάν θα μπορέσει να κρατηθεί ως ως 7η τέχνη).

Άγγιξε, ή ξεπέρασε το όριό της;

Πολλές οι ερμηνείες, οι γρίφοι, οι σίβυλλες, οι κασάνδρες, πολλές... οι γνώμες. Κινηματογράφος και κιν/κή παραγωγή, άρα βιομηχανικό προϊόν πρώτα στο υπουργείο βιομηχανίας, μετά στο Ε.Κ.Κ. (Δ/ση του Υπουργείου Πολιτισμού με Δ.Σ. που διορίζεται κατ' ευθείαν από την προϊσταμένη αρχή). Η παραγωγή ελεγχόμενη και περιορισμένη (εφ' όσον εξαρτάται από το κρατικό κορβανά, το κράτος δείχνει συνήθως αλλού τις προθέσεις του) εκ των πραγμάτων δε μπορεί ν' ανταποκριθεί στο ζητούμενο, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων που δικαιολογούν τον κανόνα του παιγνιδιού και ως εκ τούτου, μιά παρέα χρηματοδοτείται μονίμως που πρόσκειται συνήθως στο Δ.Σ του Ε.Κ.Κ. (η Ελλάδα μιά παρέα, μιά γειτονιά είναι).

Νόμος πλαίσιο γιά τον κιν/φο, υπάρχει; ή είναι υπό διωγμό; Ολοένα οι σκοτεινές αίθουσες συρρικνώνονται και μετατρέπονται σε αποθήκες, σούπερ-αγορές, πάρκινγκ, λιγότερο δε σε θέατρα. Έχουμε την τιμή όμως να γνωρίσουμε την ευαισθησία και την αγάπη μερικών δήμων και κοινοτήτων να υιοθετήσουν και να διατηρήσουν - σε πείσμα των καιρών - κάποιους χώρους και να τους εντάξουν στου διατηρητέους προκειμένου να συνεχίσουν να προβάλλουν στις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού τη μαγική εικόνα που ερεθίζει την φαντασία μας. Βέβαια εδώ θα πρέπει ν' αναφερθούμε και σε διάφορες εταιρίες που μόρρεσαν να παρισφύσουν και να καρπαθωθούν διάφορες κιν/κές υτές. Άγνωστο εξακολουθεί να παραμένει το μελλοντικό τους σχέδιο, αν και υπάρχουν κάποιες ενδείξεις... (επέκταση των δραστηριοτήτων τους και στον χώρο της 7ης Τέχνης τώρα που είναι ευκαιρία και <<τα νερά μπάζουν από παντού>>.) Όπως οι φιλόζωοι, οι ανθρωπιστές, έτσι βρίσκονται κι αυτοί που ανακαλύπτουν διά μαγείας τη σκοτεινή αίθουσα. Και όμως, ο κιν/φος έστω και μ' αυτά τα στηρίγματα (υπογάζστρια κ.ά.), κατορθώνει να επιβιώνει, δίνοντάς μας κάποια δείγματα γραφής. Φθάνουν άραγε; Βαρύ το φορτίο, λίγη δύναμη, πολύ μόχθο και προσπάθεια. Τα δεκανίκια είναι ικανά να κρατήσουν; ή με τα πρώτα βήματα θα σπάσουν και αναγκαστικά το σώμα θα οδηγηθεί σ' αναπηρική καρέκλα με την ευγενή χορηγία ή προσφορά κάποιου οίκου;

Μάλλον προς τα εκεί οδεύει μ' ενδείξεις, υποδείξεις, συστάσεις, αναφορές, αντενδείξεις κ.λ.π. Ένα προϊόν με ημερομηνία παραγωγής, ανάλωσης και λήξης, προτιμότερον ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟΥ... Η μουσική φόρμα αυτό θέλει να δείξει. Πριν πάει γιά τα καλά στο μουσείο, πρέπει να περάσει από ένα προτελευταίο, όπως συνήθως συμβαίνει, ξεσκόνισμα απ' όλους αυτούς που την υπηρέτησαν, την πόνεσαν, αγάπησαν, μίσησαν, εκμεταλλεύθηκαν, συγκινήθηκαν, αισθάνθηκαν, που την ..... Η ΩΡΑΙΑ ΚΥΡΙΑ, ΘΘΕΛΟ, ΑΜΛΕΤ, ΡΩΜΑΙΟΣ & ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ θα δουν το είδωλό τους σε αναπηρικό καρότσι να κυλάει στο ΜΟΥΣΕΙΟ της ΤΕΧΝΗΣ.

αίθο

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ !

Και λέγει προς εμέ, Μή σφραγίσης τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου, διότι ο καιρός είναι εγγύς. Όστις αδικεί, ας αδικήσῃ ἔτι και ὅστις είναι μεμολυσμένος, ας μολυνθῇ ἔτι και ὁ δίκαιος ας γείνη ἔτι δίκαιος, και ὁ ἅγιος ας γείνη ἔτι ἅγιος. (Αποκ. κβ' 10 - 11)

Οι ανα τους αιώνες μελετητές της Αποκάλυψης, χριστιανοί, αιρετικοί ή θρησκευτικά αδιάφοροι, προσπάθησαν να την ερμηνεύσουν. Πολλές φορές την παρανόησαν, την παρερμήνευσαν, την παρεξήγησαν. Υπάρχουν ζητήματα " ανοικτά " , που μόνοστο μέλλον θα αποκαλυφθεί η ερμηνεία τους. Η μελέτη, όμως, της Αποκάλυψης, παρά τα " σκοτεινά " της σημεία, δίνει μια ευρύτερη όραση του κόσμου και της πορείας του, απόσταγμά της είναι, μια χαρμολύπη για τον ταλαιπωρημένο άνθρωπο του 20ου αιώνα.

Όσο και αν για αρκετούς ακούγεται αφέλεια, εμείς ως μέτοχοι της κλίσεως του Ιησού Χριστού, δεν δηλώνουμε απλά και μόνο σίγουροι για το αν το Πνεύμα το Άγιο απεκάλυψε μπροστά στον Ιωάννη, με ζωηρές συμβολικές και αλληγορικές εικόνες, το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας... γιατί είμαστε περισσότερο πεπεισμένοι παρά βέβαιοι!

Οι άνθρωποι, ωστόσο, ακόμη και σήμερα, προσφεύγουν στον ακάθαρτο πνευματισμό και στα διάφορα μέντιουμ (που είναι πολύ τις μόδες τελευταία... γιατί άραγε ;), για να δούν το μέλλον, και προσχωρούν σε μια συνεργασία όρων με μυστικιστικά όργανα που φέρνουν τα πλέον γνωστά σε όλους, καταστροφικά αποτελέσματα. Έτσι λοιπόν ο Ιωάννης έλαβε " εν πνεύματι " την Αποκάλυψη και εκθέτει όσα θα συμβούν, σε επάλληλους κύκλους, όχι σε χρονολογική σειρά. Περιγράφει ίδια γεγονότα σε διάφορα επίπεδα και σε μεγαλύτερη ένταση, από την εποχή του (Ρωμαϊκή αυτοκρατορία) μέχρι τους έσχατους καιρούς.

Η Αποκάλυψη του Ιωάννη είναι το τελευταίο βιβλίο της Γραφής. Ωστόσο πολλοί είναι αυτοί που αμφισβητούν τη γνησιότητά του, και πολλοί αυτοί που ισχυρίζονται ότι δεν μπορεί να ερμηνευθεί. Η Αποκάλυψη γράφτηκε περίπου τον 9ο αι. μ.χ. στην αρχαία ελληνική, στην νήσο Πάτμο. Ο Ιωάννης βρισκόταν εκεί εξόριστος από τις Ρωμαϊκές αρχές (Αποκ. α' 9 - 10). Το όνομα του συγγραφέα αναφέρεται στην Αποκάλυψη πέντε φορές.

Η Αποκάλυψη δεν είναι, όπως αρκετοί υποστηρίζουν, ένα ιστορικό ή φιλολογικό βιβλίο, η Αποκάλυψη είναι ένα βιβλίο καθαρά προφητικό που προφητεύει την εσχατολογική πορεία της ανθρωπότητας, κάτω από την κυριαρχία του Αντιχρίστου. Προπάντων δεν είναι ένα βιβλίο που απηχεί την πολιτική κατάσταση ή δείχνει τη Ρωμαϊκή καταπίεση της εποχής που γράφτηκε, ισχυρισμό τον οποίο θα ανατρέψουμε παρακάτω. Οι περισσότερες όμως κριτικές πάνω στο βιβλίο αυτό, ασκούνται από ανθρώπους που έχουν παντελή άγνοια των Γραφών. Επόμενο είναι οι κριτικές αυτές να στερούνται σοβαρότητας και να είναι εντελώς αβάσιμες, εκτός και αν για όλους αυτούς ιστορική τεκμηρίωση, σημαίνει μια προκατελημένη στάση δόλιων και ελεεινών συναισθημάτων, θαψίματος!

Ένας από τους ισχυρισμούς που προβάλλουν ορισμένοι T.V. star φιλόλογοι και κάποιοι άθεοι με ψευδή συνείδηση (κατά δήλωσιν) "θεολόγοι", οι οποίοι προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι το βιβλίο αυτό είναι "ένα βιβλίο χωρίς αξία" και ότι ο Ιωάννης όταν έγραψε την Αποκάλυψη ήταν (αν είναι δυνατόν) ... εκατόν είκοσι χρονών! Βέβαια σ' αυτό λαθεύουν ίσως δικαιολογημένα γιατί προφανώς δεν έχουν πολλές γνώσεις, απλής αριθμητικής. Ωστόσο εμείς πρέπει

να σημειώσουμε τα εξής: Το 95 που γράφτηκε η Αποκάλυψη αν ζούσε ο Χριστός θα ήταν 99 χρονών, δεδομένου ότι από τους ιστορικούς ο χρόνος γέννησης του τοποθετείται τον 4ο π.χ. αι. Ο Ιωάννης που ήταν ο νεώτερος μαθητής του, δηλαδή τουλάχιστον δέκα χρόνια μικρότερος Του, όταν έγραψε την Αποκάλυψη θα πρέπει να ήταν 89 χρονών περίπου.

Οι περισσότεροι κατακριτές της Αποκάλυψης υποστηρίζουν πως ο Ιωάννης ήταν άμεσα επηρεασμένος από τη ρωμαϊκή στρατοκρατική καταπίεση, οραματιζόταν την πτώση της Ρώμης, και μέσα από τη συγγραφή του εκφράζεται το λαϊκό ξέσπασμα απέναντι στο Ρωμαϊκό Κατεστημένο. Ενώ άλλοι πάλι λένε πως ο ίδιος ο Ιωάννης μέσα από την Αποκάλυψη καλεί τους Χριστιανούς να κάψουν τη Ρώμη, γεγονός που όπως υποστηρίζουν συνέβη με πρωταγωνιστή τον ... Απόστολο Παύλο και συνεργάτη του τον παλατιανό Σενέκα. Η πυρπόληση της Ρώμης, είναι ιστορικά πλέον τεκμηριωμένο πως οργανώθηκε από το Νέρωνα το 64 μ.χ. Συνεπώς οι ισχυρισμοί αυτοί είναι εντελώς αβάσιμοι και ας ορίονται διάφοροι εθναμύντορες εκδότες, ιδιοκτήτες της ιστορίας και οι λάτρες των νεο -

παγανιστικών εντύπων για το αντίθετο ! Τέλος πάντων, βάσει αυτών των ισχυρισμών, ο Νέρων συμβολίζεται με τον αριθμό 666 , η διωκόμενη Εκκλησία με μια γυναίκα, το δε κέντρο της Αυτοκρατορίας (Ρώμη) εικονίζεται ως πόρνη που κάθεται πάνω στο θηρίο.

(Αποκ. ιζ' 3).

Τίποτα όμως από αυτά δεν ευσταθεί. Κατ' αρχήν την εποχή που γράφτηκε η Αποκάλυψη ο Χριστιανισμός δεν είχε εκτεθεί ακόμη στο στόχαστρο της Ρώμης. Βεβαίως υπήρχαν περιστασιακές μορφές διωγμού, αλλά ο πρώτος γενικός διωγμός των Χριστιανών έγινε το 250 από τον Αυτοκράτορα Δέκιο. Συνεπώς το θηρίο με τον αριθμό 666 δεν θα μπορούσε να συμβολίζει τον Νέρωνα ο οποίος είχε δολοφονηθεί από το 68 μ.χ. Πλην τούτου ο Νέρων ουδέποτε ανάγκασε κανέναν να βάλει το χάραγμα στο χέρι ή στο μέτωπο, ώστε όποιος δεν το είχε να μην μπορούσε να αγοράσει ή να πουλήσει (Αποκ. ιγ' 15 - 18).

Με πολύ φανατισμό φιλόλογοι, θεολόγοι, και κάθε λογής σοφοί (της ψευδονήμου γνώσεως) του κόσμου καταβάλλουν κάθε προσπάθεια για να αποδείξουν ότι η Αποκάλυψη είναι ένα άχρηστο βιβλίο, και ότι δεν υπάρχει Θεός. Και όλα αυτά που γράφει το Ευαγγέλιο γι' αυτούς δεν είναι τίποτα άλλο από ανοησίες. Βέβαια το Πνεύμα το Άγιο είχε προηδοποιήσει τον Παύλο ο οποίος έγραψε γι' αυτά στους Κορινθίους : " Δεν εμώρανε ο Θεός την σοφίαν του κόσμου τούτου ; " (Α' Κορ. α' 20). Ενώ στο δεύτερο κεφάλαιο συμπληρώνει : " Ο φυσικός όμως άνθρωπος δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού, διότι είναι μωρία εις αυτόν, και δεν δύναται να γνωρίσει αυτά, διότι πνευματικώς ανακρίνονται " (Α' Κορ. β' 14).

Όπως προαναφέραμε η Αποκάλυψη είναι ένα προφητικό βιβλίο, που δόθηκε από το Θεό στους ανθρώπους για να φανερώσει αυτά που πρόκειται να συμβούν κατά την επταετή Παγκόσμια διακυβέρνηση του Αντιχρίστου, ώστε οι άνθρωποι να γνωρίζουν και αν είναι ειλικρινείς να τα αποφύγουν (Λουκάς κα' 36), με την αρπαγή των ανθρώπων στον Ουρανό, που θα γίνει πριν την εμφάνιση του Αντιχρίστου (Α' Θεσσα/νικής δ' 13 - 18). Βέβαια για να ερμηνευθεί σωστά η Αποκάλυψη προϋποθέτει προηγουμένως μια βαθύτερη γνώση ολόκληρης της Γραφής, και φυσικά την άμεση σχέση με το Θεό, για να έχουμε το νού του Χριστού (Α' Κορ. β' 16), διότι ο Λόγος δεν ανακαλύπτεται αλλά αποκαλύπτεται (να δούμε πότε θα το χωνέψουν αυτό ορισμένοι...). Όλοι οι συμβολισμοί που αναφέρονται στην Αποκάλυψη αφορούν μελλοντικά γεγονότα και όχι γεγονότα που συνέβησαν την εποχή της συγγραφής της. Η πόρνη που κάθεται πάνω στο θηρίο είναι η παγκόσμια Νεο εποχιακή πανθηροσκεία του Αντιχρίστου, η οποία βεβαίως τελικώς θα καταργηθεί αφού θα ζητήσει να λατρευτεί ο ίδιος σαν Θεός (Β' Θεσσα/νικής β' 4).

Η δε γυναίκα " η ενδεδυμένη τον ήλιο " (Αποκ' ιβ' ι) είναι ο λαός του Ισραήλ που κατά την επταετία του Αντιχρίστου θα πιστέψει. Εκεί που πρέπει όμως να σταθούμε είναι στο θηρίο με τον αριθμό 666 και στον Αντίχριστο.

Το θηρίο που αναδύεται από τα ύδατα των εθνών (Αποκ. ιγ' 1 - 2) και θα αναδειχθεί σε ένα πανίσχυρο Κράτος, είναι το Ευρωπαϊκό Κράτος το οποίο βλέπουμε σήμερα να συγκροτείται με μεγάλες δυνάμεις (NATO, ΕΟΚ, πολεμικές πολυεθνικές βιομηχανίες κ.λ.π), και ίσως στο σύντομο μέλλον με περισσότερες και από αυτήν της Αμερικάνικης υπερδύναμης. Ο Αντίχριστος που θα είναι ο αρχηγός αυτού του Κράτους, και θα κυβερνήσει για επτά έτη, θα είναι ένας άνθρωπος που θα δρά κατ' ενέργεια του Σατανά. Ο Δικτάτοράς αυτός θα είναι " σκληροπρόσωπος και συνετός εις πανουργίας " (Δανιήλ η' 23 - 25), Ο Παγκόσμιος Δικτάτορας το πρώτο που θα επιδιώξει να κάνει είναι να σφραγίσει όλους τους ανθρώπους με τον αριθμό 666, ώστε να τους υποχρεώσει να απαρνηθούν το Χριστό και να υποταχθούν στο Αντίχριστο. Το σφράγισμα αυτό θα γίνει με ένα καινούργιο σύστημα αρίθμησης το γραμμωτό κώδικα (bar code) και θα γίνει με, αόρατο δια

γυμνού οφθαλμού, χάραγμα με ακτίνες λέιζερ στο χέρι ή στο μέτωπο.

Το Bar code system που μέχρι τώρα χρησιμοποιόταν μόνο για προϊόντα, είναι γνωστό από το 1978 από την Ευρωπαϊκή Αρίθμηση Προϊόντων. Στην Ελλάδα από το 1986 το Ελληνικό Κέντρο Σήμανσης Προϊόντων άρχισε να διανέμει τους κωδικούς στις εταιρίες μέλη του. Σήμερα σχεδόν όλα τα προϊόντα είναι εφοδιασμένα με αυτό το Γραμμωτό κώδικα, όσες εταιρίες (κυρίως μικρές) δεν το δέχονται, δεν τις δέχονται στα επίσημα status εμπορευμάτων με αποτέλεσμα να μειώνονται στο ελάχιστο οι πωλήσεις τους και να αναγκάζονται είτε να κλείσουν, είτε να δεχτούν να τους αγοράσει μια ακόμα πολυεθνική.

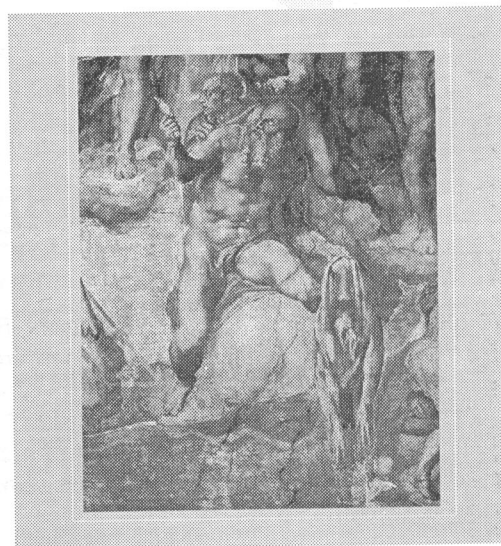
Το γεγονός του Bar code system, μαζί με τη δυνατότητα της σύγχρονης τεχνολογίας της πληροφορικής, να αρχειοθετεί προσωπικές πληροφορίες για πλήθος προσώπων και μάλιστα σε διεθνή κλίμακα, έχει δημιουργήσει φόβους, που δεν είναι αδικαιολόγητοι.

Η συγκέντρωση της δύναμης των πληροφοριών για όλους τους ανθρώπους σε λίγα χέρια, σε ένα Παγκόσμιο Κέντρο, δημιουργεί σοβαρούς κινδύνους για την Ελευθερία του λόγου και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και απ' όσο φαίνεται οι υποτιθέμενες εθνικές νομοθεσίες προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, από τη συγκέντρωση και χρήση προσωπικών πληροφοριών θα αποδειχθούν ανίκανες να αντισταθούν στις σκοπιμότητες μιας ισχυρής Κεντρικής εξουσίας, που την ποιότητα τους κανείς δε θα μπορεί να ελέγξει.

Μια τέτοια Παγκόσμια εξουσία του Αντιχρίστου, θα μπορούσε σίγουρα να ελέγξει και να επιβληθεί με τρόπο σαγηνευτικά δικτατορικό στους ανθρώπους, που δεν θα δεχθούν να υποταχθούν ή να μετρηθούν από αυτήν, με ιδιαίτερο χάραγμα " ηλεκτρονικής ταυτοποίησης ", το κλασικό παράδειγμα " δώσε χλιδή και πλούτη στις μάζες και θα ξεχάσουν αμέσως την ιστορία και τους αγώνες αντίστασής τους ... ", εδώ ισχύει.

Τελικά, γιατί άραγε έχει ως αριθμούς ελέγχου (αρχή - μέση - τέλος) τα τρία εξάρια ; Μήπως είναι μια " σύμπτωση " που μιλάει από μόνη της ; Και αν ολόκληρη η ανθρωπότητα έχει σοβαρούς λόγους να υποψιάζεται αυτό τον αριθμό - σύμβολο, τι είναι αυτό που εμποδίζει τους κατασκευαστές των συστημάτων Bar codes να αλλάξουν την (ασ πούμε) εκ του πονηρού αντίληψη του ελέγχου των τριών εξαριών ;

Σ.τ.ε: Άν και δεν είχαμε σκοπό ν' ασχοληθούμε ξανά με το θέμα της αποκάλυψης, αναγκάζομαστε να το κάνουμε με αφορμή τις περιβόητες τηλεκατευθυνόμενες τηλεδίκες και τις παρουσιάσεις διάφορων νεο-παγανιστικών εντύπων. Εμείς τα γράφουμε όπως τα διαβάζουμε και τα ζούμε όπως τα γνωρίζουμε.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ;

Ο Ευαγγελικός λόγος γίνεται κατανοητός μόνο στο εσχατολογικό επίπεδο . Στο τρέχον επίπεδο, το οποίο διαμορφώνεται μακριά από το " εγγύς", ο λόγος αυτός χάνει τη σωτηριακή του δραστηριότητα και γίνεται λόγος έργων. Αλλά τα έργα δεν σώζουν. (Χ. Μαλεβίτσης).

Υπάρχουν μερικά μέρη της βίβλου που στο κεντρικό τους θέμα , φαίνονται πιο δύσκολα να κατανοηθούν από άλλα . Ίσως οι πιο κοινές περιοχές που οι άνθρωποι τελικά βρίσκουν απογοητευτικά δύσκολες να ακολουθήσουν είναι τα βιβλία που φανταζόμαστε σαν να εμπíπτουν στην γενική κατηγορία των " προφητικών" και ιδιαίτερα αυτών που χρησιμοποιούν φανταστική γλώσσα για να τονίσουν μια δραματική εικόνα.

Τρομακτικά τέρατα και κεφάλια , κέρατα και δράκοι γεμίζουν τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης, κάνοντας τα μερικά από τα πιο αμφισβητήσιμα και ελάχιστα κατανοητά βιβλία στην Γραφή .Μπορεί βέβαια μερικές φορές ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη να καθορίζονται μόνο σαν " προφητεία", και τα δυο βιβλία όμως με περισσότερη ακρίβεια επιγράφουν αποκαλυπτική λογοτεχνία , ένα θεϊκά ιδιαίτερο είδος προφητικής γραφής.

Πάντως , κανένα βιβλίο δεν είναι εντελώς και μόνο αποκαλυπτικό . Τα πρώτα κεφάλαια του Δανιήλ είναι αποδεδειγμένα ιστορικά (φυσικά μεταγενέστερα του...)και η Αποκάλυψη περιλαμβάνει γράμματα στις επτά εκκλησίες της Μικράς Ασίας , που ταυτόχρονα συμβολίζουν και τις εσχατολογικές εκκλησίες π.χ. την στάση που κρατάνε αυτές οι εκκλησίες και την στάση κάθε πιστού , επομένως είναι προφητικός ο Λόγος τους!

Μια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στη ειδικά αποκαλυπτική και στην περισσότερο γενικά προφητική γραφή κείται στην ιστορία της ανάπτυξής τους. Η προφητική γραφή αριθμεί από τον 8ο αιώνα π.χ. έως τον 5ο αιώνα π.χ. Η Αποκαλυπτική γραφή , από την άλλη , ήταν δημοφιλής μεταξύ των Εβραίων που ζούσαν από τον 2ο αιώνα π.χ. μέχρι τον 2ο αιώνα μ.χ. Δεν λέμε βέβαια ότι η Αποκαλυπτική ήταν άγνωστη πριν τον 2ο αιώνα π.χ. Διάφοροι μελετητές αριθμούν το βιβλίο του Δανιήλ πιο νωρίτερα.

Αυτή η ιστορική διαφορά ανάμεσα στην προφητεία και την αποκαλυπτική ηχεί περίπλοκη , αλλά είναι σημαντική . Πολλά από τα προφητικά μηνύματα της Παλαιάς Διαθήκης πήγαν στο Ισραήλ ή στην Ιουδαία ενόσω τα έθνη διατηρούσαν μερική κυριαρχία. Οι αποκαλυπτικές γραφές πάντως , άνηκαν όταν το Ισραήλ δεν ήταν ακόμη ένα κυρίαρχο έθνος. Οι Εβραίοι είχαν εξαπλωθεί σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο και ανάμεσα τους αυτοί που παρουσίαζαν αποκαλυπτική γραφή αγωνίζονταν να κρατήσουν την σχέση τους με τον Θεό ενόσω ζούσαν κάτω από Ελληνο - Ρωμαϊκή κατοχή.

Μια δεύτερη διαφορά υπάρχει στους τύπους της αποκάλυψης στην οποία οι δυο διαφορετικές γενεές προφητείας και αποκαλυπτικής σχεδιάζονται. Η αποκαλυπτική είναι μια αποκάλυψη , που συμαρτυρείτε δια οραμάτων , πνευματικών εκστάσεων και ενυπνίων . Το βιβλίο της Αποκάλυψης αντανakλά αυτή την προτομή της αποκαλυπτικής γραφής. Αυτή η υπερφυσική αποκάλυψη που δόθηκε στον Ιωάννη είναι γεμάτη με σύμβολα και παραστάσεις . Αν και η προφητεία έρχεται από τον Θεό και είναι μια αποκάλυψη, πιο συχνά εκφράζεται ως ο Λόγος του Θεού παρά σαν μια όραση. Γι' αυτό η φράση " Ούτω λέγει ο Κύριος" φαίνεται τόσο συχνά στην προφητεία.

Οι προφητικές παραστάσεις πολύ συχνά συμπεριλαμβάνουν εύκολα

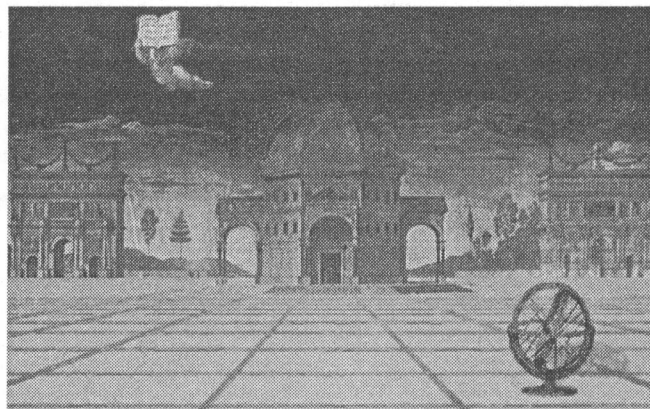
αναγνωριστικά σύμβολα , όπως φυτά , ζώα και γεωργικά εργαλεία. Οι αποκαλυπτικές παραστάσεις είναι συχνά παράξενες και άγνωστες.

Η προφητεία και η αποκαλυπτική αμφοτέρως διεγείρουν τους ακούοντες σε επίγνωση και αμφοτέρως ενθαρρύνουν τους πιστεύοντες , ο σκοπός της προφητείας δηλαδή είναι να φέρει τους ανθρώπους σε επίγνωση , ενόσω ο βασικός σκοπός της αποκαλυπτικής είναι να ενθαρρύνει και όχι να απογοητεύσει.

Με αυτές τις διαφορές στην μνημη , είναι σαφές ότι η προφητεία και η αποκαλυπτική μοιράζονται ένα κοινό τελικό σκοπό - να δείξουν στον άνθρωπο τον Θεό. Στους πολέμιους θα πρέπει να εξηγήσουμε ότι η Γραφή δεν χρειάζεται καμμία ανθρώπινη εξουσία να επιβληθεί. Δεν πιστεύουμε στην Γραφή επειδή άνθρωποι που διακατέχονται από μια θρησκευτική ή Επιστημονική εξουσία μας την συνιστούν ή μας την επιβάλλουν , αντίθετα αν διάφορες υποτιθέμενες προσωπικότητες που θέλουν να έχουν επιρροή ήθελαν να αντιτεθούν στις διδασκαλίες της , αυτό δεν θα μας κλόνιζε καθόλου .

Η Γραφή έχει η ίδια τα συστατικά γράμματά της , το περιεχόμενό της μας είναι αρκετό για να μάθουμε ότι λέει την αλήθεια. Αν αυτό το βιβλίο είναι Θείο ως προς το περιεχόμενό του , τελείως εμπνευσμένο απ' το Άγιο Πνεύμα , ο Θεός θέλησε να είναι ανθρώπινο ως προς την όψη του , και δεν έπαψε να επαγρυπνεί ως προς την διατήρησή του. Μέχρι την ανακάλυψη της τυπογραφίας, ο Θεός φρόντισε ώστε οι Γραφές , απ' τη μια γενιά στην άλλη , ν' αντιγράφονται πιστά. Υπάρχει μια απόδειξη γι' αυτό όταν ξαναβρήκαν τα χειρόγραφα της Νεκρής Θάλασσας , ηλικίας 2.000 χρόνων , να είναι ταυτόσημα μ' αυτά που έχουμε ήδη στα χέρια μας. Ο Θεός κατεύθυνε το υπομονετικό έργο των μεταφραστών και των αντιγραφών. Και εξέγειρε , σ' όλες τις εποχές ανθρώπους ευσυνειδητούς και ταπεινούς που δεν είχαν άλλο σκοπό παρά μόνο να οδηγήσουν τις ψυχές στην αλήθεια...

Έχει δίκιο ο Ιωάννης της Αποκάλυψης , όταν δραματοποιεί τόσο έντονα και τόσο παραστατικά τη συνειδητοποίηση της ελεύσεως του εσχάτου . Διότι το πέρασμα δεν είναι ευθύ . Η αλαγή υπαρξιακού επιπέδου επιφέρει κλονισμό, καθόσον κρίνεται εσχάτως η ύπαρξη στο σύνολό της και εκ θεμελίων. Λησμονήσαμε πως το υπάρχειν είναι συγκλονιστική υπόθεση, γεμάτη γοητεία και τρόμο. Είναι και αίτημα υπερβάσεως προς μια νέα Ιερουσαλήμ. Κάθε αποκάλυψη φανερώνει δυνατότητες υπάρξεως , απρόσιτες από τον κοινό νού.
(Χ. Μαλεβίτσης)

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ ΜΙΑ ΑΚΟΜΑ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Το κείμενο που ακολουθεί είναι μια σειρά αφηγήσεων απο ενότητες που δημοσιεύθηκαν κατά καιρούς σε εκδόσεις που ασχολήθηκαν με το αντικείμενο... κάτω ανάλογο κάναμε και εδώ με την προσωπική μας κριτική, πιστεύοντας πως θα βοηθούσε κάθε αποκατάληπτο και ειλικρινή κοινωνικό σιοχαστή να δει την απόσταση και τη διαφορά μεταξύ ανθρώπινων ιδεολογιών και της πραγματωμένης Ζωής του Ευαγγελίου, στα χνάρια των πρώτων Χριστιανών...

Για να προσδώσουμε το χαρακτηρισμό της θρησκείας σ' ένα σύστημα ιδεών ή δοξασιών, σ' ένα τρόπο ζωής, απαιτούνται κάποια στοιχεία. Αυτό είναι και το θέμα που ασχολείται η Συγκριτική θρησκειολογία. Είναι και αυτός επιστημονικός κλάδος, που με ψυχρό μάτι εξετάζει πάνω στο χειρουργικό τραπέζι ανατομικά όλεις τις θρησκείες, σε ισομοιρία και χωρίς προκαταλήψεις, στη συνέχεια κάνει κατατάξεις, αξιολογήσεις και προβάλλει κοινά χαρακτηριστικά.

Έτσι λοιπόν χωρίς να είμαστε ειδικοί θα προσπαθήσουμε από τη μια να κατατάξουμε όλεις τις γνωστές θρησκείες και, από την άλλη, τον Μαρξισμό, με τη γενική, βέβαια, σημασία του όρου αυτού και όχι τόσο του θεωρητικού, μα του εφαρμοσμένου στην πράξη, αυτόν που ζούμε και μελετούμε κάθε μέρα μέσα στην ιστορική του πραγμάτωση.

Γνωρίζουμε τις κυριότερες απόψεις και παρατηρήσεις πάνω στο θέμα της θρησκευτικής λατρείας. Πολλά έχουν ειπωθεί κατά καιρούς από διάφορες ιδεολογικές ομάδες ή ομάδες έρευνας πάνω στη διάθεση, ή την ανάγκη της λατρείας, όπως εμείς πιστεύουμε. Η μαρξιστική θέση θέλει τη λατρευτική διάθεση σαν αποτέλεσμα μακρόχρονης ψυχολογικής κατεργασίας των κρατούντων, είτε ευγενείς ήταν αυτοί και γαιοκτήμονες, είτε κεφαλαιοκράτες της βιομηχανικής εποχής μας. Σκοπός αυτής της ώθησης, με τα κατάλληλα εξαρτημένα μίσθαρνα όργανα, που κάτω απο το μανδύα της θρησκευτικότητας κρύβεται η διάθεση της εκμετάλλευσης των μαζών.

Η λατρεία για όλεις τους ανθρώπους είναι μια ανάγκη, όπως η τροφή, η αναπνοή και οι άλλες φυσικές ανάγκες. Οι ψυχικές ανάγκες, όπως της αγάπης της αλληλεγγύης και της κοινωνικότητας είναι και αυτές ουσιαστικές και απαιτητικές, με σοβαρές συνέπειες στη ζωή και στην ανάπτυξη κάθε ανθρώπου. Είτε μας αρέσει είτε όχι, μέσα σ' όλεις τους ανθρώπους υπάρχει η υπερβατική (ή όχι) ανάγκη της λατρείας, που φαίνεται απο την παγκοσμιότητα της λατρείας μέσα στην ιστορική μνήμη.

Με βεβαιότητα παρατηρούμε πως δεν υπήρξε ποτέ λαός άθεος, που να μην είχε λατρεία. Δεν έχει σημασία αν το αντικείμενο της

λατρείας ήτανε ξύλα ή πέτρες ή κάποια φυσικά φαινόμενα. Υπάρχουν όμως άνθρωποι που πίεσαν τον εαυτό τους, με τη σκέψη τους, και απο εξωτερικές φόρμες οδηγούμενοι, πως δεν υπάρχει θεός και πως καμιά ανάγκη λατρείας δεν υπάρχει. Το κενό αυτό, το ξερίζωμα δηλαδή κάθε λατρευτικής διάθεσης, παρουσιάσθηκε και το κάλυψε ο Μαρξισμός. Ήλθε ακριβώς στην κατάλληλη εποχή. Ασφαλώς δεν υπήρχε καμιά τέτοια πρόθεση, αλλή τα βιβλία του

Δαρβίνου, για την καταγωγή των ειδών, και το περιβόητο "Κεφάλαιο" του Μάρξ κυκλοφόρησαν ανάμεσα στα 1856 και 1858. Τα συμπεράσματα και οι διδασκαλίες του Μάρξ αγκαλιίστηκαν απο τα πεινασμένα, πνευματικά, πλήθη, με καθαρά λατρευτική διάθεση. Ήταν η νέα θρησκεία που πήρε τη θέση της παλιάς, της αποδιωγμένης. Όταν αγωνιζόντουσαν και έχυναν το αίμα τους, οι τότε Μαρξιστές, το έκαναν με καθαρά θρησκευτικό φανατισμό και όχι με διαλεκτικά ερείσματα. Ήταν μια γνήσια θρησκευτική πίστη, που είχε έντονο τον λατρευτικό της και τον μεταφυσικό της χαρακτήρα. Ο φανατισμός, που τους διέκρινε και, ελάχιστα πια τώρα, τους διακρίνει, ήτανε με τον έντονο δογματικό του χαρακτήρα, καθαρά θρησκευτικό φαινόμενο. Οι άνθρωποι αυτοί, ο λαός, οι ανώνυμοι προλετάριοι, απλώς αληθίανε θρησκεία. Η αθεία δεν τους τάριχαζε. Δεν μπορούσαν να την καταπιούν.

ΤΟ ΚΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ

Ένα απο τα βασικά στοιχεία έρευνας των φιλοσοφικών σιοχών. Τόσο οι θρησκείες όσο και οι φιλοσοφικές σιοχές απέβλεψαν στον ωφελημισμό, στην εξουδετέρωση του κακού. Μα και ο Μαρξισμός, αυτόν τον σκοπό έχει. Θέλει να απομακρύνει το κακό απο τη ζωή των ανθρώπων. Βέβαια οι τρόποι είναι τόσο διαφορετικοί.

Σύμφωνα με την Χριστιανική αντίληψη, που και άλλες θρησκείες την δέχονται, αιτία του κακού είναι απομάκρυνση του ανθρώπου απο τον Θεό, που είναι η αιτία του αγαθού. Η απομάκρυνση, ή τάση μιας υποτιθέμενης ανεξαρτησίας και ελεύθερης ζωής, έφερε τον άνθρωπο στην κατάσταση αυτής της αθλιότητας και φυσικά η επιστροφή και σύνδεση με τον Θεό είναι η αποκατάσταση και η πραγματική απελευθέρωση απο την καταδυνάστευση του κακού.

Για τον Μαρξισμό, το κακό που βασίλειει στον κόσμο οφείλεται

αποκλειστικά και μόνο, στην άνιση διανομή των αγαθών. Η οικειοποίηση, ο σφετερισμός της υπεραξίας της εργασίας απο μια μειονότητα ανθρώπων, που εκμεταλλεύεται στην εργασία των πολλών. Ο ιστορικός υλισμός των Μαρξιστών, ερμηνεύει όλα τα φαινόμενα της κοινωνικής ζωής με την άνιση διανομή των αγαθών που είναι και ο κυριότερος παράγων αν όχι ο μόνος, στην διαμόρφωση της ιστορίας. Ο άνθρωπος, κατ' αυτούς κλέβει γιατί πεινά, γιατί αυτό που του ανήκει το καρπώνονται οι άλλοι, και κυρίως το κεφάλαιο, που απορροφά το μερίδιο της εργασίας. Το ίδιο συμβαίνει και σε μια γυναίκα, αναγκάζεται να πουλήσει το σώμα της γιατί οι ίδιες οι ανάγκες την πιέζουν, έτσι ώστε με κανέναν άλλο τρόπο να μην είναι σε θέση να τις ικανοποιήσει.

Η άποψη αυτή φαίνεται σαν αληθινή, έχει διαψευστεί όμως με

παταγώδη τρόπον από την ίδια την ζωή, από την ίδια την ιστορία. Τα κοινωνικά φαινόμενα της κληψιάς (ή απαλητρίωσης) και της πορνείας, που παρατηρούνται στον δυτικό καπιταλιστικό κόσμο, παρατηρούνται και στον ανατολικό Μαρξιστικό κόσμο, εκεί που δεν υπάρχουν, μετά από εφαρμογή σοσιαλιστικού βίου μισού αιώνα, τα αίτια που προκαλούν τέτοια θέματα.

Υπάρχουν χώρες πλούσιες, που όλοι πληρώνονται "καλά" και δεν στερούνται από τίποτα (;) και που καταστάσεις κατάπτωσης και παρακμής, παρουσιάζονται με μεγαλύτερους συντελεστές από τους αντιστοίχους των φτωχών χωρών. Δεν είναι λοιπόν οικονομικά τα αίτια μα βαθύτερα και ουσιαστικότερα, ταυτισμένα με τον ίδιο τον άνθρωπο και την κληρονομημένη φύση του. Η διαπίστωσή μας λοιπόν είναι ότι ο Μαρξισμός όπως και όλα τα θρησκευόμενα, παραδέχεται την ύπαρξη και την κυριαρχία του κακού και έχει τάξει σαν αποστολή του την θεραπεία του. Ακριβώς όπως και όλα τα άλλα θρησκευόμενα πιστεύει, πως το ξερίζωμα του κακού φέρνει την ευτυχία στον άνθρωπο και την ισορροπία στα θέματα της ζωής, σε μια ζωή έν Ειρήνην, Κυβερνωμένη από Αγάπην...

Ο Μαρξισμός κάνει τις διαπιστώσεις του και χαρίζει ή ορίζει φάρμακα, τα οποία θα χαρίσουν τη θεραπεία του κακού, και για να μιλήσουμε λίγο με γλώσσα θρησκευτική, χαρίζουν σωτηρία. Ακριβώς, η σωτηρία, που όλα τα θρησκευόμενα επαγγέλλονται, δεν είναι τίποτα άλλο από την απαλητριά του κακού.

Ο Μαρξισμός πρεσβεύει, πως το κακό δεν είναι άλλο από την οικειοποίηση της υπεραξίας της εργασίας που καρπώνονται μια μερίδα μόνο ανθρώπων. Έτσι έρχεται η σώρευση του πλούτου, που δεν είναι παρά καρπός της εκμετάλλευσης. Τα φάρμακα, που προτείνει ο Μαρξισμός, είναι φυσικά ανάλογα, με όσα πιστεύει... μια βαθιά αληθινή στη δομή της κοινωνικής μας ζωής. Αυτή η αληθινή δεν μπορεί να έλθει με άλλο τρόπο παρά με την κατάργηση της ιδιοκτησίας και με την άμεση δίκαιη κατανομή των μέσων παραγωγής (κοινοκτημοσύνη, κολλεκτίβες, κομμούνια). Αυτή είναι, η με θρησκευτική ορολογία, λεγόμενη απολήτρωση. Τότε ακριβώς τα αγαθά, θεωρητικά πάντοτε, μοιράζονται ακριβοδίκαια, με ίση συμμετοχή των εργαζομένων.

Το κείμενο αυτό το αφιερώνουμε στο κυρ Σταύρο Μουράτογλου, για την ειλικρίνεια των αγώνων του, μέχρι και τον θάνατό του.

Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

Ένα από τα χαρακτηριστικά στοιχεία, που προσδίνουν στον Μαρξισμό τον χαρακτηρισμό της θρησκείας, είναι ότι και αυτός έχει τα ιερά του κείμενα, όπως έχουν όλα τα θρησκευόμενα. Τα ιερά αυτά κείμενα δεν είναι συνηθισμένα βιβλία που περιέχουν δοξασίες, αλλά έχουν ένα αυξημένο κύρος, που τους προσδίνει μια αποκλειστικότητα. Οι Χριστιανοί έχουν το Ευαγγέλιο. Οι Ιουδαίοι έχουν την Παλαιά Διαθήκη, οι Μωαμεθανοί το Κοράνιο, οι Βουδιστές τις βέδες και κάθε θρήσκευμα έχει τα δικά του ιερά κείμενα. Σε κάθε συζήτηση ή αμφισβήτηση, αμέσως γίνεται αναδρομή στα κείμενα αυτά, και καμία εξέλιξη ή άλλη θέση δεν μπορεί να προσβάλει τα κείμενα αυτά ή να τα αγνοήσει. Βέβαια, σε κάθε θρήσκευμα υπάρχουν και πολλή άλλα βιβλία, με μικρό ή μεγαλύτερο κύρος, μα όλα παίζουν ρόλο ερμηνευτικό ή αναπτύσσουν τις θέσεις των ιερών κειμένων. Το ίδιο και ο Μαρξισμός. Έχει και αυτός τα ιερά κείμενα, βιβλία του Μάρξ, που πάντοτε σ' αυτά ανατρέχουν, όπως το Κεφάλαιο, το Κομμουνιστικό Μανιφέστο και η Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας. Σε κάθε έρευνα ή συζήτηση την οριστική απάντηση έχουν τα κείμενα του Μαρξισμού, που όλοι αυτά μελετούν και σ' αυτά ανατρέχουν. Και ενώ ο Μαρξισμός πρεσβεύει τον διαλεκτικό εξελικτικισμό, παρ' όλα αυτά δεν ανδέχεται και δεν επιτρέπει καμία απομάκρυνση από τις αρχικές θέσεις και καμία διαλεκτική αναθεώρηση των πρώτων θέσεων... Το αλάνθαστο του Πάπα εδώ, θριαμβεύει και πάλι κάνοντας τον Μαρξισμό του "απόλυτη αλήθεια!!!

Έτσι έστω και αν αυτό δεν ομοιογραφείται δημόσια, πιστεύει πως τα κείμενα αυτά είναι μοναδικά και ανεπανάληπτα. Από την στιγμή που θα κριθούν διάφορα σημεία τους, άξια να συζητηθούν και να ερμηνευθούν μ' ένα άλλο πνεύμα, από τη στιγμή εκείνη καταρρέει όλο το οικοδόμημα, κάτι ανάλογο συμβαίνει έντονα στις μέρες μας.

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό στοιχείο, που κατοχυρώνει το Μαρξισμό ανάμεσα στις άλλες θρησκείες είναι και η ύπαρξη παραδείσου. Όλες οι θρησκείες έχουν μια περιοχή ή μια κατάσταση, όπου οι μύχιοι πόθοι των πιστών τους ικανοποιούνται απόλυτα. Εκεί όλα είναι τέλεια και όλα προσφέρονται ολοκληρωμένα. Είναι τα Ιλίσια-Πεδία, είναι ο Παράδεισος, είναι η Νιρβάνα. Δεν παίζει κανένα ρόλο αν το περιεχόμενο αυτού του παραδείσου ποικίλλει. Ο παράδεισος της Μαρξιστικής θεωρήσης είναι η αταξική κοινωνία, φυσικά εδώ κάτω στη γή. Υπάρχουν σ' αυτόν δύο χαρακτηριστικά. Το ένα είναι ότι απουσιάζει το κακό και το δεύτερο ότι όλοι είναι απόλυτα ικανοποιημένοι και ευτυχισμένοι. Δυστυχώς, όμως πάνω από εξήντα χρόνια πρακτικής εφαρμογής του Μαρξισμού δεν μας δίνουν το δικαίωμα να δούμε, ή έστω να προμαντέψουμε, πως θα είναι αυτός ο παράδεισος ή αυτή η παραδεισιακή κατάσταση. Το κακό στις Μαρξιστικές χώρες είναι ακριβώς το ίδιο όπως και στις καπιταλιστικές χώρες και μόνο στην περιοχή της ακούραστης πίστης των μαρξιστών (θα πρέπει να ομοιογραφούμε), εξακολουθεί να υπάρχει ο παράδεισος της αταξικής κοινωνίας, που όλοι χωρίς καταπίεση ζούν ευτυχισμένοι εργαζόμενοι το αγαθό.

Άλλο ένα χαρακτηριστικό στοιχείο που ερμηνεύει τον Μαρξισμό

σαν θρησκεία είναι ότι, καμιά αξία του ονόματος της θρησκείας δεν υπάρχει που να μην έχει και τις αιρέσεις της. Τι να πρωτοαριθμήσουμε την Κόκκινη Κίνα, Αθβανία, ή να φτάσουμε στο σημερινό καθεστώς που πιο πολλή είναι οι αιρετικοί Μαρξιστές από τους ορθόδοξους, όταν μάλιστα δηλώνεται επίσημα, πως ο καθένας τους είναι ελεύθερος να τραβήξει το δικό του δρόμο προς τον σοσιαλισμό (τι συλλογικό και ομόφρωνο πνεύμα είναι αυτό που τους διακατέχει...). Δεν μας ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες, ούτε οι τυχόν αιτιάσεις, πολύ περισσότερο η παράξενη εκείνη ορολογία περί βεβίονισμού, σεχταρισμού, και άλλων. Ο Μαρξισμός, σαν θρησκεία, έχει και αυτός τους αιρετικούς του, αυτή είναι η αλήθεια!

Ο Μαρξισμός είναι πίστη. Ας φωνάζει και ας κόπτεται για το αντίθετο. Είναι μάλιστα μια από τις πιο δυνατές μορφές πίστης που πέρασαν από το πρόσωπο της γης. Όλοι οι ιδεολόγοι Μαρξιστές κοινούνται μόνο με πίστη σε κάποιες θεωρητικές ανεξίτητες, που έχουν δόθεν επιστημονική κατοχύρωση, μα στηρίζονται αποκλειστικά στην πίστη. Αυτή τους εμψυχώνει και αυτή τους δίνει την αγωνιστική διάθεση.

Ο Βιβλικός ορισμός της πίστης είναι "Ελπιζόμενων πεποιθήσις, βεβαίωσις πραγμάτων μη βλεπομένων" Εβραίου κεφ. ια' 1. Δεν νομίζουμε να είναι έξω από αυτή την περιοχή του βιβλικού ορισμού ο Μαρξισμός. Ελπίζει και στηρίζεται σε μη βλεπόμενα. Αληθινοί αν σε κάποιο σημείο αυτή η πίστη κλονιστεί, και μπορεί να συμβεί αυτό. Η κατάρρευση της πίστης είναι απόλυτη. Υπάρχουν ομοιογενείς Μαρξιστών, που εγκατέλειψαν, ύστερα από σειρά διαψεύσεων, την πίστη τους και έφτασαν να το ομοιογούν δημόσια. Οι εύκολες δικαιολογίες λοιπόν που μεταβάλλονται σε λίσπη ενάντια όλων, που η πίστη τους κλονίζεται και θυμματούζεται, δεν μας λέει τίποτα. Είναι μόνο μια στενή εσωτερική κατανάλωση. Οι προσωπικές μας θέσεις βρίσκονται αληθού, πολύ μακριά. Ποθούμε να βαδίσουμε στα χνάρια των Πρώτων Χριστιανών, να πατήσουμε επάνω στις στάχτες όλων των θρησκειών και να πραγματώσουμε την αθεράπευτα ειλικρινή (και όχι αυτοπική) ατάξική κοινωνία με βάση τις Ευαγγελίες της Ειρήνης και της κοινωνικής Απελευθέρωσης του Ιησού Χριστού. Αν αυτό για κάποιους σημαίνει θρησκοκλήψια, τότε για μας σίγουρα δεν είναι μια απλή φανταστική δογματισμένη πίστη, απλά μια ολοκληρωμένη ζωή βασισμένη σε βιώσιμες αλήθειες. Αυτό το οφείλουμε μόνο στη ζωντανή παρουσία του Θεού (δια Ιησού Χριστού) και κρατά τις καρδιές μας έτσι ώστε να ατενίζουν με πίστη σ' αυτόν. Ο Μαρξισμός στάθηκε ένα σύστημα ιδεών, μια προσπάθεια ερμηνείας, μια αναγκαιότητα με τοπικά και χρονικά ορόσημα, με την κάλυψη μιας υποτιθέμενης επιστημονικότητας, που δεν έγινε αποδεκτή. Αφού διέγραψε την τροχιά του, πήρε και κάθε μέρα παίρνει τη θέση του, στα ράφια της Ιστορίας!

Αντιστρέφοντας τις χοντροκομμένες Μαρξιστικές διατυπώσεις για την θρησκεία σαν το όπιο των λαών, θα μπορούσαμε εξίσου να ερμηνεύσουμε τον Μαρξισμό, (όπως και κάθε τι που έχει σχέση με -ισμό και υποδηλώνει μονοθυτικές σχέτες), σαν το όπιο των λαών!!!

Η ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΚΑΘΟΛΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Στον αγώνα για την απελευθέρωση των καταπιεσμένων τάξεων σε όλη τη γη (που απορρέει απο την πολιτική υπευθυνότητα όλων) , οι άνθρωποι αναζητούν νέους δρόμους. Η ανθρώπινη λογική έχει γίνει πολιτική λογική. Για τη σημερινή ιστορική συνείδηση, τα πολιτικά πράγματα δεν είναι μόνο εκείνα με τα οποία ασχολείται κανείς τον ελεύθερο χρόνο του, ούτε αποτελούν κάποιο ξεκάθαρα προσδιοριζόμενο χώρο της ανθρώπινης ύπαρξης. Ο σχηματισμός (απο την οικονομική βάση) της **πόλεως**, δηλαδή μιας κοινωνίας όπου οι άνθρωποι μπορούν να ζούν αλληλέγγυοι, είναι κάτι που περικλείει και καθορίζει την όλη δραστηριότητα του ανθρώπου. Είναι η σφαίρα άσκησης της ελευθερίας που κατακτήθηκε μέσα στην πορεία της ιστορίας. Είναι ο καθολικός καθοριστικός παράγων και το συλλογικό πεδίο της προσπάθειας για την ανθρώπινη πλήρωση. Μόνο μέσα σ' αυτή την ευρεία έννοια της πολιτικής διεργασίας μπορούμε να εντάξουμε το συγκεκριμένο όρο **πολιτική** σε μια κίνηση με προσανατολισμό την αυτο - εξουσία. Με αυτή την έννοια , τίποτα δεν βρίσκεται έξω απο τη σφαίρα της πολιτικής. Τα πάντα έχουν πολιτική χροιά. Και είναι πάντοτε μέσα στο πολιτικό γίνεσθαι (και ποτέ έξω απο αυτό) , όπου το άτομο αναδεικνύεται ως ελεύθερο και υπεύθυνο, ως άνθρωπος σε σχέση με άλλους ανθρώπους, ως υποκείμενο που αναλαμβάνει κάποιο ιστορικό καθήκον. Ακόμα και οι προσωπικές σχέσεις αποκτούν μια όλο και εντονότερη πολιτική διάσταση, που βέβαια δεν θα πρέπει να υποθάλπτουν έυθραστες και φευγαλέες σχέσεις ... αλλά τις σταθερές και ανθεκτικές σχέσεις του κοινωνού !

Μέσα σ' αυτή την καθολικότητα της πολιτικής σφαίρας παρατηρούμε, τώρα , μια αυξανόμενη ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνικής πράξης. Ο σύγχρονος άνθρωπος έχει αρχίσει να αποβάλει την αφέλεια του καθώς αντιμετωπίζει τις οικονομικές και κοινωνικο - πολιτιστικές ορίζουσες της ζωής του. Αντιλαμβάνεται όλο και καθαρότερα τις βαθύτερες

αιτίες της κατάστασής μέσα στην οποία βρίσκεται. Συνειδητοποιεί ότι η καταπολέμηση αυτών των βαθύτερων αιτιών είναι απαραίτητη προϋπόθεση για μια ριζική αλλαγή. Και έτσι βαθμιαία εγκαταλείπει την απλοϊκή μεταρρυθμιστική νοοτροπία, το ρεφορμισμό, στην αντιμετώπιση της κοινωνικής πραγματικότητας, γιατί με τη ρηχότητα του ο ρεφορμισμός διαιωνίζει το σημερινό κυρίαρχο σύστημα.

Η υποστήριξη της κοινωνικής επανάστασης σημαίνει αγώνας για την ανατροπή του σημερινού καθεστώτος και προσπάθεια να αντικατασταθεί με κάτι το ποιοτικά διαφορετικό. Σημαίνει οικοδόμηση μιας δίκαιης κοινωνίας βασισμένης σε νέες σχέσεις και επικοινωνίες.

Σημαίνει πάλη για να τεθεί τέρμα στην κυριαρχία ορισμένων χωρών πάνω στις άλλες, ορισμένων ανθρώπων πάνω

στους άλλους. Η απελευθέρωση των καταπιεσμένων

λαών ,

κοινω

νικών

τάξεω

ν και

ανθρώπ

ων ,

υπομονεύε

ι τα ίδια τα

θεμέλια του

ποιοτικά

διαφορετικού.

Αυτή είναι μια

απο τις

μεγαλύτερες

προκλήσεις της

εποχής μας.

Η ριζοσπαστικότητα

αυτή μας δείχνει πολύ

ξεκάθαρα ότι το πολιτικό

πεδίο είναι ένα πεδίο

ης. Ειδικότερα, η

σύγκρουση

οικοδόμηση μιας δίκαιης κοινωνίας σημαίνει

σύγκρουση (όπου χρησιμοποιούνται διάφοροι βαθμοί

βίας) , ανάμεσα σε κοινωνικές ομάδες με διαφορετικές

απόψεις. Η οικοδόμηση μιας δίκαιης κοινωνίας σημαίνει

ξεπέραςμα κάθε εμπόδιου για τη δημιουργία μιας

αυθεντικής ειρήνης μεταξύ των ανθρώπων. Η κοινωνική

πράξη εγείρει απαιτήσεις που ίσως φαίνονται σκληρές

και δύσκολες σ' όσους επιθυμούν έναν ανώδυνο

συμβιβασμό. Αυτός ο συμβιβασμός μπορεί να

αποτελέσει μονάχα την ιδεολογία δικαίωσης μιας

βαθύτατης αναταραχής, δηλαδή , της κατάστασης όπου

οι λίγοι ζουν σε βάρος των πολλών. Η κατανόηση, λοιπόν

, της συγκρουσιακής φύσης της πολιτικής σημαίνει να παλεύεις (με θάρρος και ευθύτητα, δίχως να εξαπατάς τον εαυτό σου ούτε τους άλλους) , για την εδραίωση της ειρήνης και της δικαιοσύνης στον κόσμο.

Πολλές φορές η Θεολογική σκέψη στην ενασχόληση με το ζήτημα της κοινωνικής πράξης δεν λάμβανε επαρκώς υπόψη την πολιτική διάσταση. Σε αρκετούς Χριστιανικούς κύκλους υπήρχε (και συνεχίζει να υπάρχει) δυσκολία στην αντίληψη και κατανόηση των συγκεκριμένων συνθηκών της πολιτικής σφαίρας. Η έμφαση δίνεται στην ιδιωτική ζωή και στην καλλιέργεια των ατομικών αξιών. Τα πολιτικά πράγματα υποβιβάζονται σ' ένα κατώτερο επίπεδο, στον αόριστο και παρεξηγημένο χώρο του **κοινού καλού**. Στην καλύτερη περίπτωση, αυτή η άποψη παρείχε τη βάση για ένα κοινωνικό ποιμαντικό σχεδιασμό, που θα έκφραζε την κοινωνική συγκίνηση την οποία κάθε ειλικρινής Χριστιανός έπρεπε να νιώθει.

Έτσι αναπτύχθηκε εκείνη η αδιαφορία, μέσα σε μια γενική και φιλόδοξη θεώρηση της πραγματικότητας , σε βάρος της επιστημονικής και δομικής ανάλυσης και γνώσης των κοινωνικο - οικονομικών μηχανισμών και της δυναμικής της ιστορίας. Απο εκεί προήλθε και η έμφαση στις προσωπικές και συμφιλιοτικές πλευρές του μηνύματος του Ευαγγελίου, παρά στην πολιτική και συγκρουσιακή του διάσταση. **Σήμερα όμως πρέπει να σταθούμε κριτικά απέναντι σ' αυτή τη Θρησκοθήλη παράδοση.** Πρέπει να δούμε πώς αυτή η έμφαση καθόρισε την ιστορική παρουσία της εκκλησίας, μια παρουσία που αναπόφευκτα έχει και μια πολιτική διάσταση. Αυτό ίσχυε πάντα, αλλά στις σημερινές συνθήκες προβάλλει επιτακτικά η ανάγκη να το κατανοήσουμε και να το αντιμετωπίσουμε.

Με βάση τα παραπάνω μπορούμε να καταλάβουμε γιατί η κοινωνική πράξη εμφανίζεται στους Χριστιανούς όλο και λιγότερο σαν ένα απλό καθήκον που επιβάλλεται απο την ηθική τους συνείδηση . Τα χαρακτηριστικά της καθολικότητας, της ριζοσπαστικότητας και της σύγκρουσης που αποδώσαμε στη σφαίρα της πολιτικής, αποκλείουν κάθε αποσπασματική προσέγγιση και μας οδηγούν στη θεώρηση των συνολικών και βαθύτερων ανθρωπίνων διαστάσεων.

Η κοινωνική πράξη αποτελεί όλο και περισσότερο το πεδίο όπου ο Χριστιανός (μαζί με άλλους) διαμορφώνει τόσο τον χαρακτήρα του σαν άνθρωπος όσο και τη ζωή της πίστης προς τον Κύριο της ιστορίας. Η συμμετοχή στη **διαδικασία της απελευθέρωσης είναι πια ένα βασικό και ουσιώδες στοιχείο της Χριστιανικής ζωής και σκέψης.** Στη συμμετοχή αυτή θα ακουστούν έννοιες του λόγου του Θεού που δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτές σε άλλες καταστάσεις, και χωρίς τις οποίες δεν μπορεί να υπάρξει αυθεντική και γόνιμη πίστη προς τον Κύριο.

Αν κοιτάξουμε βαθύτερα το ζήτημα της αξίας της σωτηρίας όπως εμφανίζεται μέσα απο την κατανόηση της ιστορικής εξέλιξης (σαν μια απελευθερωτική πράξη) βλέπουμε ότι πρόκειται για ένα ζήτημα που αφορά την ουσία του Χριστιανισμού. Το να είσαι Χριστιανός

σημαίνει να αποδέχεσαι και να ζεις το νόημα που δίνει το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού, καθώς και την συνάντησή μας με το Λόγο του, στο ιστορικό γίγνεσθαι προς την πλήρωση της ανθρωπίνης κοινότητας. Το να θεωρείς να ζεις και να πραγματώνεις καθημερινά , τη μοναδική και απόλυτη σχέση με το Χριστό σαν το ορίζοντα της κάθε ανθρωπίνης πράξης, σημαίνει να θέτεις, εξ αρχής , τον εαυτό σου σ' ένα βαθύτερο και ευρύτερο, κοινωνικό πλαίσιο.

Η ΑΜΑΡΤΙΟΣΦΑΙΡΑ ΚΑΙ Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ !

Η αμαρτία δεν αντιμετωπίζεται σαν ατομική, ιδιωτική , ή εσωτερική υπόθεση , που έτσι διατυπωμένη απαιτεί μόνο μια πνευματική λύτρωση , η οποία δεν απειλεί το υπάρχον σύστημα. Η αμαρτία θεωρείται σαν ένα κοινωνικό , ιστορικό γεγονός, σαν απουσία αδελφοσύνης και αγάπης στις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, σαν ρήξη της φιλίας με το Θεό και με τους άλλους ανθρώπους, και απο εκεί, μόνο, σαν εσωτερικό, προσωπικό ρήγμα. Η αμαρτιόσφαιρα φανερώνεται στις καταπιεστικές δομές, στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, στην υποδούλωση λαών, φυλών και κοινωνικών τάξεων. Αποτελεί τη θεμελιώδη αλλοτρίωση, τη ρίζα της αδικίας και της εκμετάλλευσης.

Όμως δεν μπορεί να εντοπιστεί γενικά, αλλά μόνο σε συγκεκριμένες περιπτώσεις, σε συγκεκριμένες μορφές αλλοτρίωσης. Έτσι είναι αδύνατο να κατανοήσουμε τις συγκεκριμένες εκδηλώσεις της αν δεν συλλάβουμε τη συνολική παρουσία της, και αντίστροφα. **Η αμαρτωλή κατάσταση απαιτεί μια ριζική απελευθέρωση, που με τη σειρά της προϋποθέτει μια πολιτική απελευθέρωση.** Αυτή η ριζική απελευθέρωση είναι το δώρο που μας προσφέρει ο Ιησούς Χριστός. Με το θάνατό του και την ανάστασή του λυτρώνει τον άνθρωπο από την αμαρτία και όλες τις συνέπειές της.

Είναι ο ίδιος ο Θεός που, με το πλήρωμα του χρόνου , στέλνει τον Γιό του ενσαρκωμένο, ώστε Αυτός να ελευθερώσει όλους τους ανθρώπους από κάθε μορφή σκλαβιάς στην οποία τους υπέβαλε η αμαρτία: από την

πείνα, τη φτώχεια, την καταπίεση, την αμάθεια, ή μ' άλλα λόγια, απο την αδικία και το μίσος που ξεκινούν από τον ανθρώπινο εγωισμό.

Όλη η απελευθερωτική διαδικασία μέσα από το Χριστιανικό βίωμα είναι ένα Πάσχα (πέρασμα), μια μετάβαση από την αμαρτία στη χάρη, απο το θάνατο στη ζωή, απο την αδικία στη δικαιοσύνη, από το υπάνθρωπο στο ανθρώπινο. Ο Χριστός μας εισάγει, μέσω της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, στην κοινωνία με το Θεό και με όλους τους ανθρώπους. Είναι ακριβώς επειδή μας εισάγει σ' αυτή την κοινωνία, σε μια διαρκή αναζήτηση για την πλήρωσή της, που κατανικά την αμαρτία (που είναι η άρνηση της αγάπης), και όλες τις συνέπειές της.

Η απελευθερωτική διαδικασία διακρίνεται σε τρία επίπεδα : την πολιτική απελευθέρωση, την απελευθέρωση του ανθρώπου μέσα στην πορεία της ιστορίας, και την απελευθέρωση απο την αμαρτία και πρόσβαση στην κοινωνία με το Θεό. Τα τρία αυτά επίπεδα αλληλοεπηρεάζονται αλλά δεν ταυτίζονται. Το ένα δεν μπορεί να υπάρξει δίχως τ ' άλλα, όμως είναι ξεχωριστά : αποτελούν όλα τμήματα μιας ενιαίας λυτρωτικής διαδικασίας, αλλά συναντώνται σε διαφορετικά σημεία. Γιατί το Ευαγγέλιο του Χριστού δεν μπορεί να περιοριστεί σε μια αποκλειστική διαδικασία εγκόσμιας προόδου. Αποδεχόμενοι την ειλικρίνεια του Λόγου της πίστης, βλέπουμε ότι το κύριο εμπόδιο προς την απόλαυση των πνευματικών ευλογιών, η αμαρτία, είναι και η ρίζα κάθε δυστυχίας και αδικίας. Η πραγμάτωση του ευαγγελίου της ειρήνης του Χριστού αποτελεί την τελική προϋπόθεση για μια δίκαιη κοινωνία και τη δημιουργία ενός νέου ανθρώπου. Θα φτάσουμε σ' αυτή τη ρίζα και σ' αυτή την τελική προϋπόθεση μόνο μέσα από την αποδοχή της λυτρωτικής δωρεάς του Χριστού, η οποία υπερβαίνει κάθε προσδοκία. Απ' την άλλη, κάθε αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση και την αλλοτρίωση (μέσα στην ιστορία που είναι ουσιαστικά ενιαία), αποτελεί μια προσπάθεια να κατανικηθεί ο εγωϊσμός, η άρνηση της αγάπης. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο κάθε απόπειρα οικοδόμησης μιας δίκαιης κοινωνίας είναι απελευθερωτική, και έχει μια έμμεση αλλά σημαντικότερη επίδραση στη θεμελιώδη αλλοτρίωση. Είναι μια λυτρωτική διεργασία, αλλά όχι το άπαν της Σωτηρίας.

Η απελευθέρωση του ανθρώπου πραγματώνεται με τον εξίσου απελευθερωτικό Λόγο του Ευαγγελίου του Χριστού και οδεύει προς την πλήρη κοινωνία του ανθρώπου με το Θεό, καθώς και των ανθρώπων μεταξύ τους. Αυτή η διαδικασία που εμφανίζεται ιστορικά μέσα στο απελευθερωτικό γίγνεσθαι, στο βαθμό που η απελευθέρωση σημαίνει μεγαλύτερη πλήρωση του ανθρώπου.

Η ίδια η ριζικότητα και η καθολικότητα της διαδικασίας της Σωτηρίας σμικρύνεται από εκείνους που επιμένουν να την περιορίζουν στην αυστηρά " θρησκευτική " σφαίρα και δεν συνεσθάνονται την καθολικότητα της διαδικασίας. Είναι εκείνοι που νομίζουν ότι το έργο του Χριστού αγγίζει τον κοινωνικό χώρο μόνο έμμεσα, και όχι

τις ρίζες και τη βασική του δομή. Είναι εκείνοι που για να διασώσουν τη Σωτηρία (ή καλύτερα, για να διασώσουν τα συμφέροντά τους) την αποσπούν από τη ροή της ιστορίας, όπου άνθρωποι και κοινωνικές τάξεις παλεύουν να απελευθερωθούν από την καταπίεση και τη σκλαβιά που τους έχουν επιβάλει άλλοι άνθρωποι και κοινωνικές τάξεις. Είναι εκείνοι που αρνούνται να δούν ότι η Σωτηρία του Χριστού είναι μια ριζική απελευθέρωση από κάθε δυστυχία, δουλεία και αλλοτρίωση.

Με τον Χριστό η καθολικότητα της απελευθερωτικής διαδικασίας φτάνει στην πιο πλήρη έννοιά της. Το έργο του αγκαλιάζει όλα τα επίπεδα. Όλη η δυναμική της κοσμικής κίνησης και της ανθρώπινης κοινωνίας, η πορεία προς τη δημιουργία ενός πιο δίκαιου και αδελφωμένου κόσμου, ο αγώνας για την κατάργηση της αδικίας ανάμεσα στους ανθρώπους, οι προσπάθειες, που αποτελούν τόσο επιτακτική ανάγκη, για την απελευθέρωση του ανθρώπου από όλα τα δεινά που τον συντρίβουν (σωματική και ηθική εξαθλίωση, αμάθεια και πείνα), καθώς και η συνειδητοποίηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, όλα πηγάζουν, μετασχηματίζονται και τελειοποιούνται από το σωτήριο έργο του Χριστού. Με αυτόν και μέσω αυτού, η Σωτηρία είναι παρούσα στην καρδιά της ανθρώπινης ιστορίας, και δεν υπάρχει ανθρώπινη πράξη που να μην προσδιορίζεται, σε τελευταία ανάλυση, από αυτήν την Σωτηρία.

Το παραπάνω κείμενο είναι μία εργασία του θεολόγου Gustavo Gutierrez. Σ' όλο το άρθρο υπάρχουν έντονες παρεμβάσεις της συντακτικής ομάδας. Βασικός λόγος είναι ότι η γραφή δεν χρησιμοποιεί ορισμούς όπως καπιταλισμός ή σοσιαλισμός. Υπάρχουν βέβαια διάφοροι αγγλο-σαξωνικών πεποιθήσεων και αμερικανο-ευρωπαίοι δεξιών-φασιστικών πολιτικών φρονημάτων, που βρίσκουν έδαφος με ρατσιστική δολιότητα γιά την αποικιοκρατική τους πολιτική και το δουλεμπόριο.

Από την άλλη πλευρά διάφοροι φτωχοί λαοί στην λατινική Αμερική υποστηρίζουν (με όλο τους το δίκιο) και χρησιμοποιούν τη γραφή γιά να εδραιώσουν μία πιο αριστερίζουσα σκέψη των πραγμάτων. Γιά τον ένα ή τον άλλο λόγο, η γραφή θα είχε πολλά να πεί ενάντια στον καπιταλισμό καθώς και άλλα τυραννικά εξουσιαστικά συστήματα, αρκεί να είχαμε ανοικτά τα μάτια και να ποθούσαμε για την αλήθεια, ώστε να βλέπαμε τα σχετικά χωρία.

Το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού έχει ξεπεράσει εδώ και αιώνες τώρα αυτό που κάποιοι ονομάζουν σοσιαλισμό.

Η συμπάθεια ορισμένων για κάποιο πολιτικό σύστημα ιδεών δεν δικαιολογεί και την θεώρησή του ως γραφικό. Το Ευαγγέλιο τα έχει ανατρέψει όλα αυτά μέσα στην καθημερινή ζωή όλων αυτών που το ζουν (ή ποθούν να το ζήσουν) και το δέχονται έτσι απλό όπως είναι, χωρίς τις παρά φύσιν φιλοσοφικές και επιστημονικές τεκμηριώσεις.

ROCK AND ROLL ΚΟΜΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 5...

ROLL ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΟΛΟΙΠΕΣ ΠΑΡΑΦΥΛΑΔΕΣ ΤΟΥ , ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΑΝ ΑΥΤΕΣ ΑΡΕΣΚΟΝΤΑΙ ΝΑ ΑΥΤΟ - ΑΠΟΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΚΑΙ ΟΣΟ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΕΣ ΑΝ ΤΟ ΠΑΙΖΟΥΝ . ΟΤΑΝ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΝΟΗΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟ ΤΩΝ ΣΟΛΩΝ ΜΙΑΣ ΚΙΘΑΡΑΣ Ή ΤΩΝ ΤΥΜΠΑΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΘΟΡΥΒΟΣ ΤΩΝ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΚΡΑΥΓΩΝ ΚΑΛΥΒΕΙ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΩΝ ΤΟΤΕ ΠΑΥΕΙ Η ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ... ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΥΜΒΕΙ ΛΟΙΠΟΝ ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΤΑΣΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΗΝ ΜΟΥΣΙΚΗ . ΟΣΟ ΑΚΡΑΙΟ ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΥΓΕΤΑΙ ΑΥΤΟ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ ΑΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΚΑΙ ΠΟΘΟΥΜΕ ΝΑ ΞΑΝΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ - ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ !!!

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΡΟΚΑΪΝΗΣ ΚΑΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΠΕΤΑΞΟΥΜΕ ΣΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΤΑ ΨΕΥΤΟ - ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΔΙΣΚΑΚΙΑ CD ΤΟΥΣ ! ΟΙ ΑΦΟΙΔΩΛΕΥΤΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΜΦΟΡΜΙΣΜΟ ΤΟΥΣ!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΩΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ !

Η Μουσική (ως ελεύθερη έκφραση της τέχνης) είναι γενικά η δράση του ανθρώπου - δημιουργού στο περιβάλλον και η αποδοχή αυτής της δράσης από τη φύση. Είναι η διαλεκτική δράση ανθρώπου και περιβάλλοντος μέσα στο πλέγμα των ιστορικών συγκυριών. Η ερμηνεία της Μουσικής τέχνης δεν είναι τίποτα άλλο παρά η ερμηνεία της ιστορικής εξέλιξης του ανθρώπου , αφού η Μουσική είναι μέρος της ανθρώπινης δραστηριότητας. Η ιστορική καταγραφή της Μουσικής όπως και της υπόλοιπης ανθρώπινης δραστηριότητας (μέσα στην τέχνη ή και έξω απ'αυτήν), διέπεται από τους κανόνες της φαινομενολογίας της αντίληψης . Με τον τρόπο αυτό, ένα γεγονός μπορεί να διακριθεί (όχι ιεραρχικά ή εγωϊστικά) στο αντικείμενο και στο φαινόμενο και η ιστορία κατά κανόνα ασχολείται με τα φαινόμενα αυτά ! Έτσι συμβαίνει και με την δημιουργία της Μουσικής , ασχολείται δηλαδή με το αντικείμενο και το φαινόμενο και από εδώ εκπηγάζουν τα διάφορα προβλήματα ερμηνείας της αισθητικής.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΑΝ ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΑΠΟΔΕΙΧΝ ΤΗΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η ιστορία της Μουσικής είναι μέρος της γενικής ιστορίας του ανθρώπου. Μέσα από διάφορους λυρισμούς , εκφράζει την μελέτη της ιστορίας του ανθρώπου , ανά τους αιώνες . Το πιο σπουδαίο είναι ότι απεικονίζει και αποκρυσταλλώνει τις ιστορικές στιγμές του ανθρώπου στην ροή του κοσμικού (με την δύναμη και την παρουσία του υπερβατικού) χρόνου. Ταυτόχρονα, η Μουσική (όπως και αν ερμηνεύετε) είναι ένα από τα στοιχεία που κάνει τον άνθρωπο να ξεχωρίζει από τα υπόλοιπα όντα (ζώες υπάρξεις) του πλανήτη. Πολλοί τεχνοκράτες της Μουσικής βιομηχανίας (αλλά και μη) πιστεύουν ότι η Μουσική μαζί με την επιστήμη συμβαδίζουν . Αν η Μουσική σαν μορφή του ιστορικού γίνεσθαι υπόκεινται στην φαινομενολογία της αντίληψης της επιστήμης , τότε αλιώνεται η αρχική αυθόρμητη μορφή της . Το ιστορικό συμβάν ή δεδομένο είναι μια ιστορική πραγματικότητα που μπορεί να προσδιοριστεί με τις συντεταγμένες του

χωρόχρονου. Αυτή η ιστορική εμπειρία της Μουσικής είναι ένα τμήμα της ιστορικής πραγματικότητας όπως την ανταλαμβάνονται όλοι οι φορείς μαζί (δότες, ερμηνευτές, κριτική της αισθητικής).

Απαραίτητο είναι ότι όλα τα ιστορικά γεγονότα όπως η Μουσική περνούν από το φίλτρο της αντίληψης του παρατηρητή (ή θεατή για κάποιους άλλους) και αυτή τελικά είναι και η κυριότερη

αντίληψη που προσφέρεται ως ιστορική γνώση.

Από όλες τις μορφές του ιστορικού γίνεσθαι , εκείνες που υπόκεινται λιγότερο στη φαινομενολογία της αντίληψης, είναι οι αντι - δεοντολογικές μορφές αντι - τέχνης και αυτο - δημιουργίας κάθε ανθρώπου (ανεξαρτήτως γνώσεων , τάξεων, ή εμπειριών !) οι οποίες φτάνουν στο καθημερινό βίωμα με αυθεντικά στοιχεία, που είναι η υλικά αναλλοίωτη μορφή τους. Η μορφή αυτή δεν είναι δυνατόν να αντικατασταθεί από διάφορους υψηλά ιστάμενους (παρ) ερμηνευτές της Μουσικής ελευθερίας σαν αυτόνομη έκφραση , γιατί εξακολουθεί να υπάρχει αναλλοίωτη, μ'άλλα λόγια το αντικείμενο δεν κυνδυνεύει να αντικατασταθεί από το φαινόμενο. Κάτω από αυτή τη θεώρηση το αντι - μονοπωλιακό αντικείμενο της Μουσικής ως ελεύθερη στάση ζωής στην τέχνη είναι από τα πιο απτά ιστορικά δεδομένα.

Η (Α) ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΙΑ ΩΣ ΜΕΣΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΩΡΑΙΟΥ !

Η τέχνη του να παίζει κανείς Μουσική (αντίθετα με τους κριτικούς της), πιστεύουμε ότι δεν χρειάζεται λεξική ή θεωρητική δεξιότητα όπως επίσης δεν μπορεί να περιοριστεί σε μια εφαρμογή που θα καθοδηγήτε από ορισμένες αρχές. Η Μουσική δεν αποτελεί (όπως άλλα αντικείμενα τέχνης) το αντικείμενο που παράγεται από σπουδαγμένη δεξιότητα, αντίθετα ή άναρχη φύση της αναφύεται ξαφνικά , στο απρόσμενο της εμπειρίας στην ζεστασιά της στιγμής , στον συναισθηματισμό του αυθόρμητου και γιατί όχι , αρκετές φορές και στην σύμπτωση διαφόρων συγκυριών ... και αυτό είναι που τις δίνει την ιδιαιτερότητα !

Πολλοί είναι οι ερευνητές που θέλησαν κατά καιρούς να διατυπώσουν ορισμούς οι οποίοι τονίζουν ορισμένα χαρακτηριστικά στοιχεία της ειδικότητάς τους ως κριτικοί της Ελεύθερης Μουσικής έκφρασης. Αυτοί που για όλα γνώμη

έχουν κριτικοί, προσπάθησαν να διαχωρίσουν την Μουσική έκφραση του ανθρώπου σε έργα τέχνης και μή. Ο γενικός ορισμός όλης της Μουσικής σαν τέχνη ή και το αντίθετο προσανατολίζετε στην θεωρία της κοινωνικής συμπεριφοράς και αφορά κυρίως στην αντίληψη της ελευθερίας της έκφρασης και στην ευχαρίστηση απ' αυτήν ανεξαρτήτως απο το πόσο γαργαλιστική ή εμπορευματική μπορεί να είναι.

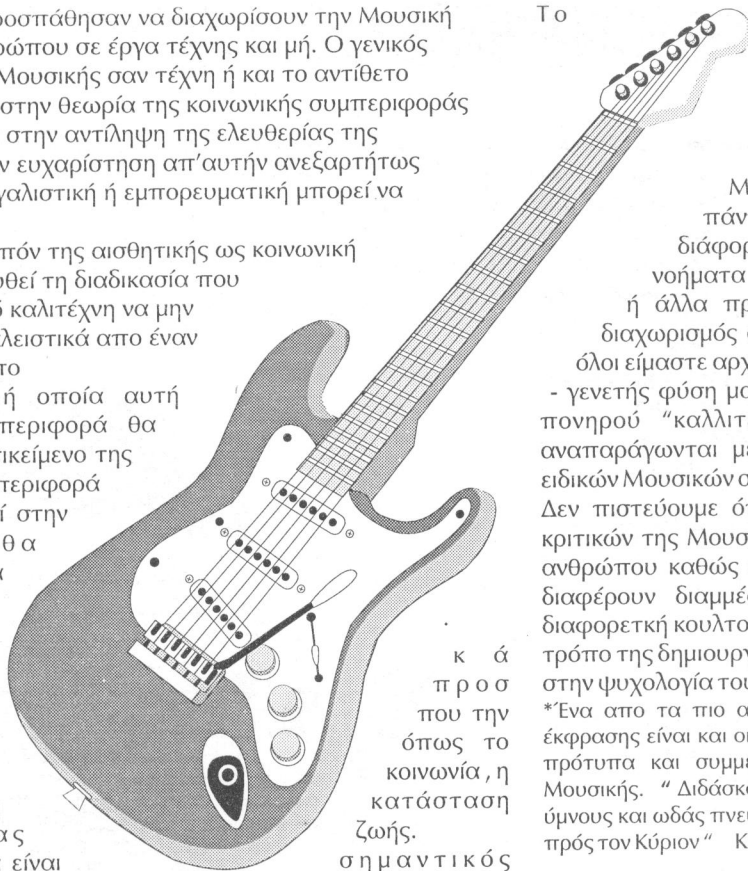
Το αντικείμενο λοιπόν της αισθητικής ως κοινωνική λειτουργία ακολουθεί τη διαδικασία που θέλει τον Μουσικό καλλιτέχνη να μην αποτελείται αποκλειστικά απο έναν άνθρωπο αλλά απο περισσότερους, ή οποία αυτή κοινή τους συμπεριφορά θα δημιουργεί το αντικείμενο της Μουσικής. Η συμπεριφορά λοιπόν όλων μαζί στην δημιουργία θα μπορεί να επηρεάζεται απο τα χαρακτηριστικά όλων των ωπικοτήτων αποτελούν, περιβάλον, η καταπίεση και η της παρούσας. Η όλη διαδικασία είναι παράγοντας της αισθητικής. Αυτή η αισθητική οργάνων είναι ο υλικός σύνδεσμος ανάμεσα σε όλους που βρίσκονται παρόν στην εκτέλεση και θα πρέπει να ζούν ταυτόχρονα την εμπειρία της μουσικής απόλαυσης, που είναι και ο καρπός της δραστηριότητάς τους.

Όλη η παραπάνω εμπειρία είναι το ερέθισμα στο οποίο εκτίθενται χωρίς ιεραρχική κατάταξη όλοι οι συμμετέχοντες και μή. Η αντίληψη και ο τρόπος με τον οποίο θα μπορούσαν να αντιδράσουν μπορεί να οριστεί ως Μουσικο - κοινωνικο - πολιτική εμπειρία με υπερβατικά χαρίσματα. Αυτή η εμπειρία έχει την μεγαλύτερη επιρροή στην αντίληψη, την συνείδηση, το ήθος, την χαρά και άλλα στοιχεία της προσωπικότητάς.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ (Α) ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ!

Η αναζήτηση και η εξεύρεση του νοήματος της Μουσικής ελεύθερης έκφρασης είναι ασύνθετο φαινόμενο, που δεν υπακούει σε επιστήμες και γι' αυτό το λόγο παραμένει ένα απλό αντικείμενο τέχνης που δίνει διαφορετικά μηνύματα σε διαφορετικούς ανθρώπους. Η υποκειμενική κρίση, η αίσθηση της αντίληψης και η αξιολόγηση της τέχνης είναι αποτελέσματα των ιδιαίτερων αναισθησιολόγων κριτικών. Ο άνθρωπος δεν μπορεί να περιοριστεί στα παραπάνω κλισέ και γι' αυτό ευαισθητοποιείται πέρα απο τα περιοριστικά μέτρα που τον αναγκάζουν να γίνει όχι ο εαυτός του αλλά κάποιος άλλος. Δεν υπάρχει ουσιαστικό πρόβλημα για την αντίληψη της τέχνης, το πρόβλημα γενιέται όταν κάποιοι θεωρούν ότι η Μουσική χρειάζεται κάποια ιδιαίτερη μορφή παιδείας και γνώσεων γύρω απο την αντίληψη της τέχνης. Η κοινωνική έκφραση της ψυχολογίας ανατρέπει το de facto της αισθητικής, γιατί αυτό που σημαίνει αισθητική για μια ελίτ κριτικών, σε κάποιους άλλους καταστέλει την αναζήτηση νέων δρόμων για την εξεύρεση της δημιουργικής ασυμβατότητας!

Το

κ ά
π ρ ο σ
π ο υ τ η ν
ό π ω ς τ ο
κ ο ι ν ω ν ί α , η
κ α τ ά σ τ α σ η
ζ ω ή ς .

σ η μ α ν τ ι κ ό ς
σ υ λ λ ο γ ι σ τ ι κ ή ς
κ α ι π ν ε ύ μ α τ ο ς

νόημα της προσδοκίας στη τέχνη της Μουσικής δεν είναι ξεκαθαρισμένο, για τον απλό συλλογισμό ότι το νόημα της Μουσικής δεν καθορίζεται απο κάποιο ομοιογενή βαθμό της προσδοκίας την οποία προκαλεί. Το πραγματικό νόημα της Μουσικής έκφρασης σαν τέχνη αφορά τους πάντες και δεν εγκλωβίζει σε τοίχους (όπως οι διάφοροι αναλυτές περιέγραψαν τα εκφραστικά της νοήματα), το αποτέλεσμα της εκτέλεσης με τον θεατή ή άλλα πρόσωπα όπως επίσης δεν είναι εφικτός ο διαχωρισμός στην σχέση έργου κοινού, γιατί απλούστατα όλοι είμαστε αρχιτέκτονες, όλοι δημιουργούμε, αυτή είναι η εκ - γενετής φύση μας σε αντίθεση με τις εφαρμοσμένες εκ - του πονηρού "καλλιτεχνικές φλέβες" που προωθούνται και αναπαράγονται με τρόπο βιομηχανικό στα θερμοκήπια των ειδικών Μουσικών σχολών!

Δεν πιστεύουμε ότι οι αντιλήψεις των διάφορων ειδικών και κριτικών της Μουσικής τέχνης, αλλά και η αντίληψη του μέσου ανθρώπου καθώς και η αντίδραση του πάνω στην εκτέλεση, διαφέρουν διαμέσου των πολιτιστικών συνόρων. Υπάρχει διαφορετική κουλτούρα αισθητικής ίσως, αλλά όχι ότι αλλάζει στο τρόπο της δημιουργίας, που βρίσκει αυτό το νόημα της έκφρασης στην ψυχολογία του δημιουργού ή των δημιουργών!

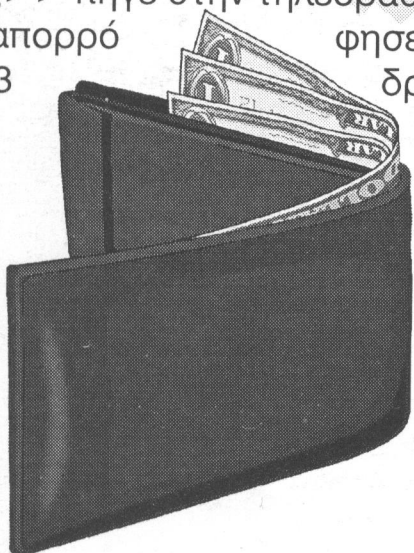
*Ένα απο τα πιο αγνά παραδείγματα στην ελευθερία της Μουσικής έκφρασης είναι και οι πρώτοι Χριστιανοί, που ξεπέρασαν τα θεαματικά πρότυπα και συμμετείχαν όλοι αναξιερέτως στην δημιουργία της Μουσικής. " Διδάσκοντες και νουθετούντες αλλήλους με ψαλμούς και ύμνους και ωδές πνευματικές, έν χάριτι ψάλλοντες έκ της καρδιάς υμών πρὸς τον Κύριον " Κολοσσαείς γ' 16

ΑΠΟ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟ ΛΑΧΕΙΟ ΚΑΙ ΠΡΟ-ΠΟ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΣΤΟ ΛΟΤΤΟ ΚΑΙ ΞΥΣΤΟ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ. ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΝΟΙΚΤΟ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ ΠΟΥ ΑΚΟΜΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Η <<θεά τύχη>> δεν χαρίζει μόνο εκατομμύρια στους υπερτυχερούς του ΛΟΤΤΟ ή του ΠΡΟ-ΠΟ, επενδύει επίσης τά δισεκατομμύρια για να προσελκύσει τους.. <<μύστες>> της. Σύμφωνα με τη Media Services S.A. το 1994 δαπανήθηκαν περίπου τέσσερα δισεκατομμύρια δραχμές (3.989.516 δρχ.) για τη διαφήμιση του ΛΟΤΤΟ, του ΠΡΟ-ΠΟ, του ΞΥΣΤΟΥ και του Λαϊκού Λαχείου.

Το μεγαλύτερο κομμάτι της <<πίτας>> πήγε στην τηλεόραση που <<απορρόφησε>> 3.148.383 δρχ.

Περισσότερα από 453 εκατομμύρια διατέθηκαν για ραδιοφωνικά spot, ενώ για ολοσέλιδες καταχωρίσεις στον ημερήσιο και εβδομαδιαίο Τύπο ξοδεύτηκαν συνολικά 167.058.000 δρχ. Η μικρότερη δαπάνη κινήθηκε στο χώρο του περιοδικού Τύπου ο οποίος

<<προσέλησε>> 40.329 δρχ.

Φαίνεται ότι αυτή η νέα θεά με τ' άπιαστα εκατομμύρια, δεν είναι και τόσο αγνή όσο θέλουν μερικοί να την παρουσιάζουν ή όπως θέλει η ίδια ν' αυτοαποκαλείται ή παρουσιάζεται. Κάποιοι και κινούν τους βο-πηρετεί την χρησιμοποιούν τα νήματα, άρα λεύει, τους εξυ

να βρίσκονται πίσω από μία τυφλή θεά ή πίσω από μία θεά με δε-

μένα μάτια.

Το σύμβολο, ο μύθος, η προσωποποίηση, η εικόνα, το image, το style, το prestige, πείθει τον υποψήφιο να επενδύσει, να στηρίξει, ν' ακουμπήσει, να βάλει και αυτός τον οβολό του.

Όλα αυτά δίνουν κάποια εγγύηση εφόσον το κράτος είναι ο χορηγός και εμείς οι υποψήφιοι.. θεατές και επενδυτές σ' αυτό το παιγνίδι γνωριμίας και αλληλοεξάρτησης που το τελικό SLOGAN πείθει και τον πιο ΔΥΣΠΙΣΤΟ:

**Άν τελικά δεν κερδίσεις
ΚΕΡΔΙΖΕΙ Η ΕΛΛΑΔΑ.**

**ΜΕΓΑΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΜΕΤΑ ΑΥΤΑΡΚΕΙΑΣ
Α' Τιμοθέου 6:6**